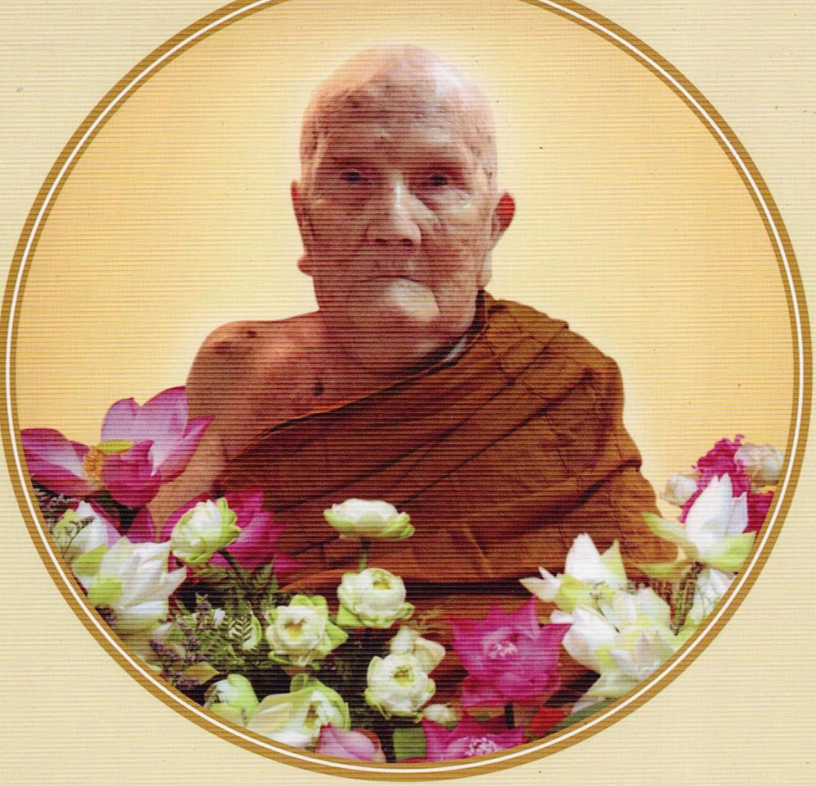
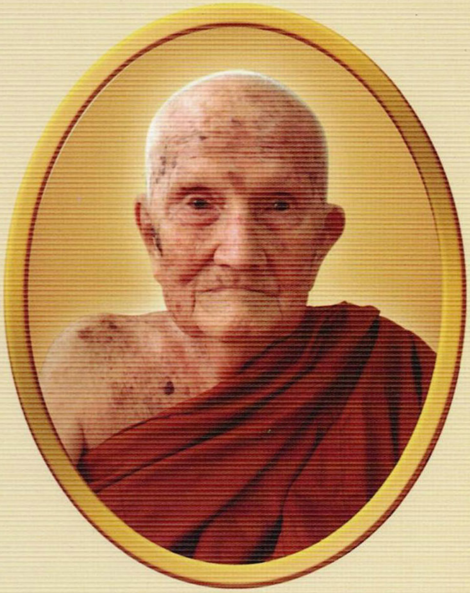

พระธรรมเทศนา

(ปี พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖)

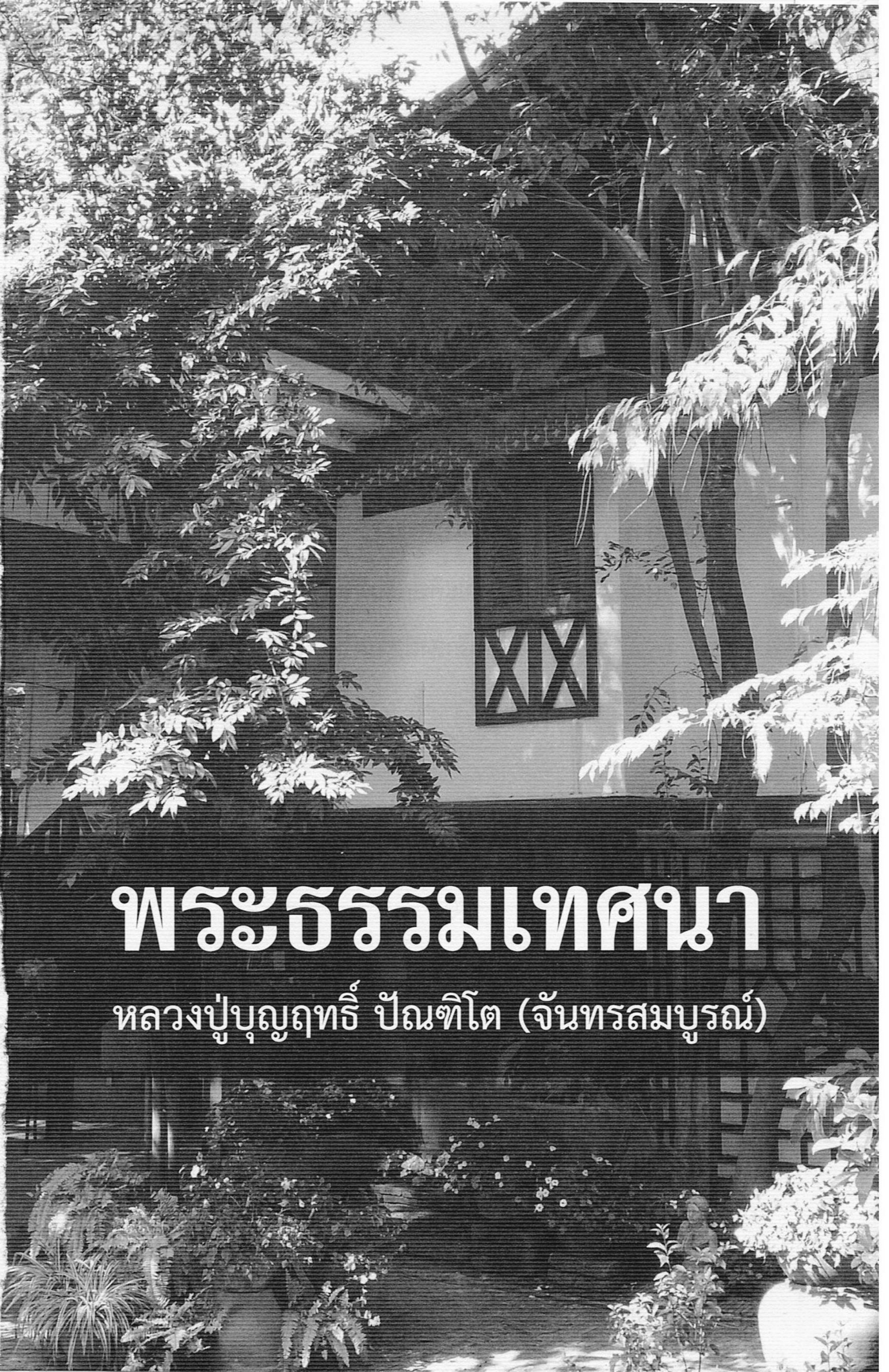
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต (จันทรสมบูรณ์)

เนื่องในศุภมงคลดิถีเจริญมงคลอายุครบ ๑๐๒ ปี

เราเป็นคนไทย อยู่ในที่แดดร่ม
ที่เป็นพุทธ เป็นคนมีบุญ
เกิดเป็นคนไทยเป็นคนมีบุญ มีบุญอย่างมาก
ได้ยินคำสอนสำคัญที่พระพุทธองค์
ทรงค้นคว้าปฏิบัติมาไม่รู้จะกี่โกฏิปี ลำบาก
ได้มาทรงแสดงโปรดสัตว์ให้พ้นสังขาร พ้นทุกข์
อย่าเสียโอกาสอันนี้

พระบุญฤทธิ์ (ปัณณวุฑโฒ)

พระธรรมเทศนา

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต (จันทรสมบูรณ์)

พระธรรมเทศนา (ปี พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖)

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต (จันทรสมบูรณ์)

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๓๔๘-๕๖๒-๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

ผู้จัดพิมพ์ : คณะศิษยานุศิษย์

ที่พักสงฆ์สวนทิพย์ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

พิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการ

ห้ามจำหน่าย

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

๖๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ ซ.เพชรเกษม ๖๙

แขวง/เขตหนองแขม กรุงเทพฯ โทร. ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๙

โทรสาร ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘ E-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

คำนำ

ในศุภมงคลดิถีเจริญอายุครบ ๑๐๒ ปีของ **พระคุณเจ้าหลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต (จันทรสมบูรณ์)** คณะศิษย์ได้น้อมขอโอกาสขออนุญาตจัดพิมพ์ **"พระธรรมเทศนา"** ที่ได้รวบรวมจากการถอดเทป **ระหว่างปีพ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖** โดยจัดพิมพ์ขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อน้อมถวายเป็นอาจาริยบูชา

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและกุศลธรรมในการจัดพิมพ์หนังสือนี้เป็นธรรมทาน โปรดอภิบาลรักษาให้พระคุณเจ้าหลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต มีธาตุขันธ์แข็งแรงสมบูรณ์ เจริญด้วยอายุสิริสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลอีกยาวนานเทอญ

คณะศิษย์ผู้จัดทำ

สารบัญ

พระธรรมเทศนา

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต (จันทรสมบูรณ์)

พระธรรมเทศนา

(ปี พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖)

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต (จันทรสมบูรณ์)

ณ ที่พักสงฆ์สวนทิพย์

อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อวันวิสาขบูชา ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕

๑

วาระนี้ คือวาระสำคัญ ชาวโลกพากันฉลองพุทธชยันตี **การชนะ ไม่มีการชนะอะไรยิ่งกว่าของพระพุทธเจ้า ชนะกิเลส ราคะ โทสะ โมหะ ได้โดยสิ้นเชิง** เราก็ได้มีโอกาสได้เกิดเป็นคน อาศัย *ปุพเพกะตะปุญญะตา* บุญที่เราได้ทำไว้แล้วนั้นแหละทำไว้หลายชาติ ทำให้เราได้เกิด ได้พบพุทธศาสนา ได้ปฏิบัติพุทธธรรม ซึ่งเป็นการยาก

พุทธ คือ จริงนั่นเอง ทำได้จริง ทำดีได้จริง เป็นพุทธ แม้ในจำนวนเล็กน้อยก็ตาม ข้อสำคัญ จริง **จริง คือ พุทธ ทำได้จริง ทำแล้วจริง** สัจธรรม คือ พุทธศาสนา มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระนิพพาน

อย่างอาตมาได้มีชีวิตมา ร่วมกับโยม ก็อาศัยพึ่งพระบารมีของพระพุทธองค์ ก่อนที่จะรู้จักสร้างบารมี

ก่อนที่จะออกป่า บำเพ็ญตบะ ในครั้งแรก มันก็มีแต่ความกลัว เพราะการออกไปอยู่คนเดียวในป่า ในป่าใหญ่ ไม่มีใครเป็นเพื่อน มันไม่ใช่ของง่าย มันเสี่ยงกับความตาย เมื่อเวลาจะออกทีแรก ก็นึกกลัวอย่างนั้นน่ะเหมือนกัน แต่อาศัยพุทธบารมีช่วย ได้เห็นนิมิตของพระพุทธองค์ ด้วยลืมตานี่ล่ะ เห็นท่านทรงพระดำเนินเดินเข้ามาหา พร้อมทั้งบาตรใบใหญ่ ฝาบาตรเปิด แล้วก็มีนิมิตตอบว่า ตัวทั้งตัว โดดลงไปในบาตร พร้อมกับนึกในใจว่า เอาไป ทั้งหมด ถวายไปหมด นึกแล้วก็โล่งใจ ไม่มีอะไรต้องห่วงแล้ว เราได้ทำบุญดีที่สุด เอาชีวิตเข้าแลกกับสัจธรรม ไม่มี อะไรวิเศษกว่านี้ อาศัยหลักธรรมที่เป็นบารมี สัจธรรม ถึงได้อยู่ปฏิบัติธรรมมาได้จนอายุร้อยนึงแล้วเดี๋ยวนี้ ได้มาเจอกับโยมอีกตั้งหลายครั้งหลายหน เป็นบุญ

เมื่อเวลาเกิดเดือดเนื้อเดือดร้อนใจ หรือเกิดความสงสัยอะไร ก็มีเครื่องตัดสิน คือ บารมีธรรมที่เราได้ทำไว้ ที่ปฏิบัติตามสัญญา คือ อยู่ป่าให้ครบกำหนดหนึ่งพรรษา ถ้าอยู่ครบหนึ่งพรรษาแล้ว ขอให้การปฏิบัติธรรมจงได้ผล หรือปราศจากอันตรายในชีวิต เป็นที่ไม่ต้องสงสัย ในพุทธานุภาพ ธัมมานุภาพ สังฆานุภาพ อานุภาพสัจธรรม

พระนิพพาน ชีวิตมีที่พึ่งแน่นอน ถึงแม้จะตาย ก็ไม่นึกว่าตาย เพราะเราได้ทำบุญไว้แล้วเรียบร้อย ใครเอาไปไม่ได้

ฉะนั้น ในวาระวิสาขบูชาเช่นนี้ โยมทุกคนทำให้เป็นแก่นสาร ให้เป็นหลักที่พึ่ง ก็จะเป็นการดี คือมีหลักที่พึ่งไม่ต้องสงสัย เราได้ทำสิ่งที่ดีวิเศษไว้แล้ว **สัจธรรมสำคัญยิ่งกว่าชีวิต** มีแต่ความเจริญสุข ได้ประโยชน์ส่วนตัว ประโยชน์ส่วนญาติพี่น้อง มิตรสหาย อุทิศส่วนบุญ มีบุญพอที่จะอุทิศส่วนบุญได้มาก ให้สรรพสัตว์ทั่วโลกได้

ขอให้โยมทุกคนเจริญในสัจธรรมพุทธศาสนาทุกๆ คน ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อำนาจสัจธรรม บารมี นี้ได้ทำถึงสองหน หนแรก การออกป่าครั้งแรก ตั้งใจจะจำพรรษาให้ครบพรรษาอยู่ในป่า ทำให้ได้ ให้เป็นบารมี อีกครั้งหนึ่ง อยู่จำพรรษากับหลวงปู่ชอบ ได้ครบพรรษาแล้ว ท่านก็จะไปตามทางของท่าน เราก็ไม่ไป ท่านกล่าวว่า “เอานิพพานเสียที่นี่เถอะ” เอ้อ..มันก็เลยได้กำลังใจ ทำอะไรมันต้องมีกำลังใจไว้ มันจึงจะอยู่ได้ มีกำลังใจ ไม่มีสงสัย ในสัจธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นิพพาน เท่านั้นพอแล้ว

ด้วยโอกาสอันนี้ ขอให้โยมจงชนะกิเลส มีความสุขทุกๆ คน เทอญ.

เทวดาช่วยที เรียบร้อย.

๒

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๕

คนมาวันนี้ บางคนก็มาใหม่ บางคนก็มากันมากแล้ว ก็จะรู้ว่า วัด ที่ถูกแล้วเป็นที่แสวงหาความสุข เหมือนกับคนป่วยทางร่างกายไปโรงพยาบาล คนที่ประสบปัญหาตัดสินใจก็ต้องมาวัด กว่าจะมีวัดเช่นนี้เป็นของลำบากมิใช่เล็กน้อย ต้องอาศัยคนหลายรุ่นร่วมมือกันจะให้มีสถานที่ปฏิบัติศาสนา เฉพาะอย่างยิ่ง พุทธศาสนา หัวใจท่านกล่าวไว้

"การไม่ทำบาปด้วยประการทั้งปวง การทำบุญให้ถึงพร้อม การทำจิตให้บริสุทธิ์"

การทำจิตให้บริสุทธิ์นี้เราเรียกกันว่าภาวนา ถึงมาวัดเขาประหยัดประโยชน์แท้ๆ มันต้องมีการภาวนาน่ะ การทำจิตให้บริสุทธิ์ จึงจะเป็นการสมควรถูกต้อง

พุทธศาสนาคือจริง พุทธ คือ จริง ก็ต้องใช้เวลานาน เหมือนอย่างคนที่มาวันนี้ มาใหม่ๆ มันก็ยังลำบาก ถ้าเคยปฏิบัติมาบ้างแล้ว มันก็พอทัน อาศัยอธิษฐานบารมีเป็นเครื่องช่วย อธิษฐานก็คือรู้ว่าเราทำอะไรกันอยู่ มีดีอย่างไร แล้วปรารถนาผลของการทำนี้ ถ้าเราทำได้จะเป็นอย่างไร ทำอย่างรู้จุดมุ่งหมาย จึงจะถูกต้อง ที่เขาใช้กันทั่วๆ ไป พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ นิพพานคุณ นึกถึงแต่พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพาน ถือว่าได้บุญก็พอล่ะ บุญคือความสุข

การภาวนาที่ถูกต้อง คือ จริง ตั้งใจจริง ภาวนาเป็นเรื่องจริง **"พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง"** ไม่มีอะไร ก็นั่งเพียรเอาที่ใจ "พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง" ได้บุญ ได้บุญ บุญคือความสุข ก็พอไปได้สำหรับเบื้องต้น คือ**ปฏิบัติปัจจุบันแห่งความเป็นจริง** เดี๋ยวนี้ จะนึก "พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง" กันเดี๋ยวนี้กันทุกคนแล้ว ได้บุญแล้ว ได้ความสุข เราก็ตั้งใจทำให้ได้ เมื่อเราทำได้ เราก็ยินดี นึกให้มันจริงอย่างนี้ ปัจจุบันนี้ เราทำดีได้แล้ว มีความสุข ก็ใช้ดีอันนี้เป็นเครื่องนำหน้า เป็นทุนสำหรับทำต่อๆ ไป

พอมันทำได้แล้ว ก็เป็นต้นทุน เป็นบุญบารมี ถ้าอยากได้ทำต่อไปอีก ให้มันได้บุญต่อไปเรื่อยๆ ให้เรานึกว่าบุญคือความสุขก็แล้วกัน ทำให้ได้ในปัจจุบัน ทำได้แล้วคือความดีที่เราทำได้ เป็นสมบัติ **ผลของดีทั้งหมด ท่านเรียก "นิพพาน" เป็นสัจธรรมแต่ประการเดียว**

ถึงว่าเราไม่ได้มาวัด อยู่บ้าน วันพุธ หรือวันศุกร์ หรือวันอาทิตย์ วันหนึ่งวันใดก็ได้ เราภาวนาเราก็ได้บุญ เราตั้งใจทำให้ได้ในปัจจุบัน ภาวนา นึกจะทำ ก็ทำให้ได้ ทำ...ต้องการทำครึ่งชั่วโมง หรือชั่วโมงหนึ่ง ก็ทำให้ได้ แม้น้อยนิด ๑๕ นาที ก็ทำให้ได้ ก็เรียกว่า ได้บุญแล้ว **ไม่เสียทีที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา**

เรื่องสังขาร ความไม่เที่ยงของโลก สังขาร วิสังขาร มันเป็นเรื่องยาวยืด ไม่รู้จักจบ ภาวนาไปเท่าไร มันก็ยังยากอยู่น่ะ อาศัยความเพียรทำต่อเนื่องกัน จึงพอทำได้ เพราะมีศรัทธา

อย่างเรานี่ จะว่าภาวนามาตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆ อายุหกเจ็ดขวบ เพราะโยมมารดาเป็นผู้สนใจธรรมะ ปฏิบัติเลย มีหนังสือ ดูตู้หนังสือพระ เราก็ชอบไป

ค้นดู ก็หัดภาวนาเอาคนเดียว จึงเข้าใจเหมือนกับคนทั้งหลายว่า สังขาร คือ ของไม่เที่ยงประจำโลก

ตอนที่เราเปลี่ยนที่อยู่ มาอยู่กับท่านอาจารย์ลี ธมฺมธโร ผู้ตั้งวัดอโศการาม สมุทรปราการ อยู่มาวันหนึ่ง เดินผ่านกุฏิท่านอาจารย์ตอนเย็นๆ มีโยมคนหนึ่งนั่งพับเพียบ ท่านก็นั่งรับฟังอยู่บนกุฏิ...กุฏิชั้นสูง เราเดินผ่านไป ท่านอาจารย์สั่งเราว่า บุญฤทธิ์ ไปเทศน์อริยสัจสี่ ภายในสามวัน ลูกศิษย์เจ้าคุณอุบาลีฯ อาจารย์ของอาจารย์มั่น เป็นคนส่งคนมาตั้งหัวข้อให้เสร็จเรียบร้อย อริยสัจสี่ ภายในสามวัน

เทศน์อริยสัจสี่ แม้แต่พระอายุมากๆ อาจารย์ทั้งหลาย ก็ไม่มีใครได้เทศน์เช่นกัน เพราะเป็นปฐมเทศนา เป็นการแสดงธรรมครั้งแรกของพระพุทธเจ้า แต่ทีนี้เราภาวนาอย่างอื่นมามากแล้ว เฉพาะอย่างยิ่ง ได้ฝึกหัดกสิณแสงสว่าง เพ่งแสงสว่างเป็นกสิณ จนพอทำได้ หรือเป็นทุนเดิม ตั้งใจเพ่งกสิณ เป็นทุนเดิม เจริญภาวนา อาศัยความบังเอิญแล้ว

พอจบกับคำ เรื่องเกิด เรื่องว่าคือเหมือนกับธรรมะนี่ล่ะ คือลอยเรืออยู่ในทะเล จมอยู่ค่อนตัว มองดูผิวน้ำเป็นคลื่น

ก็เห็นแต่คลื่น ไม่เห็นน้ำ มองดูแต่คลื่นขึ้นๆ ลงๆ อาศัยตอนนี้ภาวนาธาตุน้ำ เมื่อน้ำมาพอแล้ว จึงบังเอิญโดดลงไปในน้ำเลย ในทันใดนั้น ตัวก็ละลายไปหมดเป็นธาตุน้ำ มีแต่เปียก เย็น ของจริง ไม่เป็นคลื่น เกิดๆ ดับๆ มีธาตุเปียก เย็น ธาตุเป็นธาตุ ก็เลยเห็นน้ำในทะเลทั้งหมดเป็นน้ำ ธาตุน้ำ เย็น เปียก ไม่มีเกิด ไม่มีดับ พร้อมกับรู้ขึ้นว่า ธรรมชาติ ของจริง ไม่เกิด ไม่ตาย นิพพานัง ปรมังสุขัง **พระนิพพานเป็นของไม่เกิดไม่ตาย** เป็นของจริงประการเดียว ก็เลยเอาอันนี้มาเทศน์ เป็นที่พอใจผู้ฟัง เมื่อมาเทศน์ให้ท่านอาจารย์ลีฟัง ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร ทีนี้ก็มีแต่หลักใจที่มั่นคงแล้ว สัจธรรม พระนิพพานเป็นของจริงประการเดียว เป็นหลักภาวนา ไม่ต้องลอยไปลอยมา มีหลักแน่นอน พระนิพพานเท่านั้นจริง เอาพระนิพพานเป็นอารมณ์ภาวนา ของจริง

คลื่น ก็คือสังขาร ขึ้นๆ ลงๆ เกิดๆ ดับๆ ของจริง พระนิพพาน ไม่มีเกิด ไม่มีดับ เป็นอมตธรรม สัจธรรมจริงประการเดียว เป็นที่พึ่งได้ คือร่างกายทั้งหมดก็เป็นธาตุน้ำ เปียก เย็น ประการเดียว เป็นของจริงประการเดียว เป็นที่พึ่งได้พระนิพพาน ก็มีหลักภาวนาที่มั่นคง ภาวนา

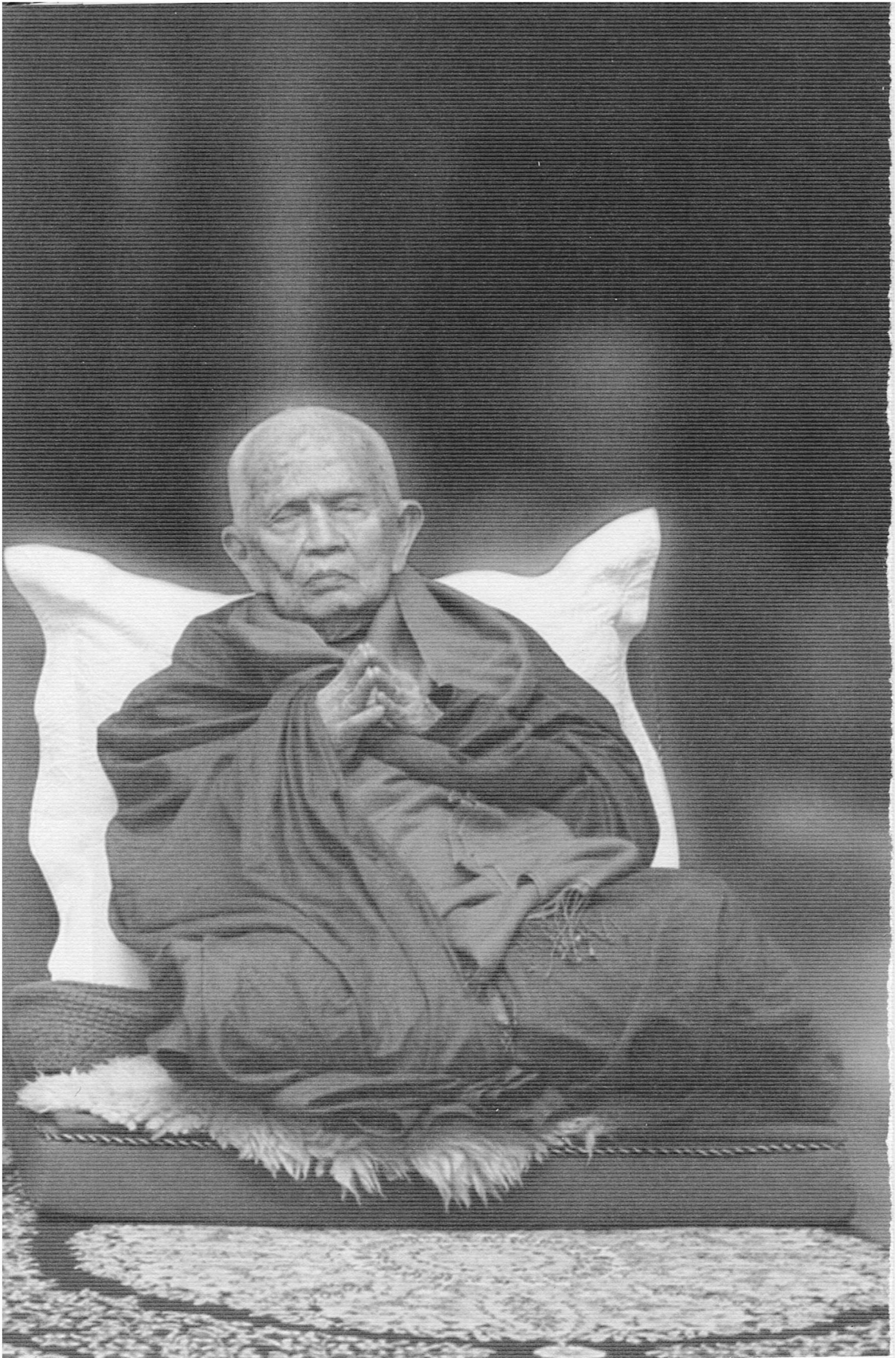
เพื่ออะไร เป็นยังไง ก็มีหลักในใจที่มั่นคง เพียงต้องอาศัยภาวนามามาก ได้ของเก่าเป็นทุน ได้ของใหม่มาเพิ่มเติม จึงได้เกิดความรู้ใหม่ขึ้น

เราก็เหมือนกัน ถ้าจะหัดภาวนา ไม่ใช่มาวันนี้วันเดียว ทำทุกวัน ทุกวัน ไม่มีอะไรก็นึกถึง "พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง" ท่องเอาอย่างนี้ก็ล้วนเป็นบุญทั้งนั้น เป็นความสุข ถ้าทำได้คือภาวนาได้ ปัจจุบันก็เป็นการดี ก็เอาเป็นหลักอธิษฐาน สร้างบารมี ความเพียร ทำให้ได้เดี๋ยวนี้ นึกถึง "พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง" สุขอย่างเยี่ยมยอด ทำให้ได้เดี๋ยวนี้

ถ้ารู้ว่าทำได้แล้ว รู้ว่าเป็นปีติเกิดขึ้นแล้ว ได้ความสุข ภาวนาเป็นแล้ว ก็อาศัยแบบนี้ล่ะ ทำได้ทุกวัน **มีหลักภาวนา ไม่ต้องโลเลไปถามคนนั้นถามคนนี้ ใครจะประเสริฐกว่าพระพุทธเจ้า เป็นไปไม่ได้**

หลักพุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นหลักภาวนา เราใช้เหตุการภาวนา จิตจึงจะรวมอยู่ได้ เป็นพุทโธ เมื่อนึกนิมิตภาวนาว่าพุทโธเกิดแล้ว จิตเป็นอันหนึ่งอันเดียว เป็นหลักภาวนา พุทโธ พุทโธ พุทโธ จิตจึงรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียว

ไม่เปลี่ยนแปลงไปได้ง่ายๆ จิตนิ่ง เป็นหลักของการภาวนา เราก็ดีใจที่มีหลักภาวนาแล้ว ไม่ต้องไปสงสัยโน่นสงสัยนี่ ที่จะนิ่งมั่งไม่นิ่งมั่ง ก็ช่าง เราเอาหลักที่แน่นอนก็แล้วกัน พุทโธท่าเดียว ไม่นิ่ง...ก็ท่องไปให้มันเกิดนิ่ง ไม่ยอมเลิกง่ายๆ เรียกว่าทำความเพียร ตั้งใจทำความเพียรอยู่ จึงสร้างบารมี สร้างบารมีอยู่เรียกว่าทำบุญ สร้างวาสนา เอาแค่นี้ก็พอแล้ว.

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๕

๑

คือที่จะมาภาวนา ไม่ใช่นึกอย่างอื่น แล้วก็นั่งให้ได้จริงๆ รู้ว่าความจริง บุญคือความสุข ทำได้แล้วก็เกิดความสุข ทำได้แล้วก็แสดงว่า เรามีปัญญา รู้ว่าอะไรดีอะไรไม่ดี มีความสุข ให้รู้ว่าเราก็เป็นคนจริงเหมือนกัน รักษาสัจจะคำพูด ความคิด คิดว่าจะต้องทำให้ได้ ทำให้ได้ เรามีหลักในการภาวนา และตั้งใจอยู่กับพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระนิพพาน มีสัจธรรมภายในคืนเดียว เราได้รู้จักปัญญาบารมี การที่รู้ว่าพุทธศาสนานี้เป็นบุญ เป็นประโยชน์จริงๆ เพราะสร้างให้เป็นความสุข เพราะใจเป็นความสุขเรียกว่าบุญ ที่นี่ก็รู้แล้วว่าเรามีอะไรที่จะต้องทำ ไม่เป็นคนโลเล คือ มีสติอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก เป็นทางพ้นทุกข์ในที่สุด นี่เรียกว่า

ปัญญาบารมี แต่จะต้องทำให้ได้ ภาวนาให้ได้ตามที่นึกไว้ด้วย ได้สร้างบารมี วิริยะบารมี บารมีคือความเพียรได้สำเร็จอีกแหละ สองอย่างนี้ก็สำคัญมาก

เรายังไม่มีวิธีภาวนามาก เราก็ยึดเอาไตรสรณคมน์เป็นชีวิตที่พึ่งไว้ ไม่มีผิด นึกถึงพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ นิพพานคุณ ไตรสรณคมน์เท่านั้น เป็นที่พึ่งได้

เหมือนในปัจจุบันนี้ ถึงเวลาจะง่วง เราเอาศีรษะเข้ามุ้งไป นึกว่าจะนั่งภาวนาให้ได้ครึ่งชั่วโมงก็นั่งให้มันได้ นึกว่าจะนั่ง ๑ ชั่วโมงก็นั่งให้ได้ นึกว่าจะภาวนาชั่วโมงครึ่งหรือ ๒ ชั่วโมง ก็นั่งให้ได้ นี่เราเป็นคนจริง มีปัญญาได้ปฏิบัติบารมีในพุทธศาสนา พุทธศาสนาก็เป็นบารมี

เพียงการที่เรามานั่งอยู่นี่...เพียงแค่นี้ ก็เป็นบารมีมากแล้ว ที่ได้เกิดเป็นคน พระพุทธเจ้าท่านว่า การที่จะได้เกิดเป็นคนนี้ ต้องอาศัยบุญบารมีอย่างมาก เหมือนอย่างว่าเราได้สร้างบารมีสามของพระโพธิสัตว์ ปัญญาบารมี วิริยะบารมี สัจจะบารมี จิตตะบารมี คือ รู้ ปฏิบัติให้เป็นความชินเคย มันจะรู้ว่าเป็นหน้าที่ที่เราจะต้องทำเป็นกิจ คือการภาวนาต้องทำทุกวันๆ ไม่ใช่วันเดียวสองวันหยุด ทำได้แค่นี้ก็พอแล้วล่ะ ได้บุญ...จนไม่รู้จะไป

เก็บไว้ที่ไหน นอกจากเก็บไว้ในใจของเรา มีความสุขที่นั่น ...ที่ใจ อันนี้สำคัญมากซี่ เรามานั่งกันอยู่นี่ก็เพื่อความสุขที่ใจ ที่ใจนี่แหละ นั้นก็สำคัญมาก คนเราหาความสุขที่ใจไม่ได้ แล้วจะไปหาที่ไหน คนมั่งมีทำงานใหญ่โตฆ่าตัวตาย มีเยอะไป ใจมันไม่สุข เรารู้จักทำใจให้สุขได้ เท่านี้ หนึ่ง เป็นคน และสอง รู้จักพุทธศาสนา ทำจิตให้เป็นสุขได้ นึกจะสร้างบารมีในพุทธศาสนา ปัญญาบารมี วิริยะบารมี จิตตะบารมี สติบารมี เอาแค่ในสวนทิพย์ คนที่รู้จักสร้าง สามบารมีจริงๆ มีปัญญารู้จักผลของบารมี ก็มีน้อยทุกที เท่านี้ก็เข้าใจแล้ว ถ้ายังไม่พอใจ ก็นั่งภาวนาต่อไป

สำหรับอาตมา ได้มานั่งกับโยม คือเชื่อบารมีใน พุทธศาสนา ก็เป็นสุข เป็นสุข เหมือนกัน อย่างน้อย ไม่นั่งหลับก็ใช้ได้ ก็ดีแล้ว ได้สร้างวิริยะบารมี ความเพียร สำเร็จได้แล้ว เราก็ตั้งใจว่าจะทำต่อๆ ไป ภาวนาไม่มีหยุด หัดทำอย่างนี้แหละ มีความสุข ต้องอาศัยทำมากๆ ภาวนาถึงจะได้ผลดี

หลวงปู่หัดภาวนามาก็นานเนเต็มที ทีแรกก็กสิณ... หัดภาวนากสิณ หัดทำเอาคนเดียว ไม่มีอาจารย์ ดูตำรา บ้างเล็กๆ น้อยๆ เพราะโยมมารดาเป็นนักภาวนา มีตู้

หนังสือธรรมะเล็กๆ อยู่ตู้หนึ่ง ธรรมดาไม่มีใครดูใครอ่าน เราก็เอามาดูอ่าน ฝึกหัดเอาตามตำรา พึงได้ทำบ่อยๆ มีประโยคว่า กลางทะเล เห็นคลื่นเห็นน้ำ ทีแรกก็ว่า คลื่นไม่ใช่น้ำ น้ำไม่ใช่คลื่น ก็ว่าอย่างนี้อยู่เรื่อยไป เอาดวงกสิณ ภาวนากสิณ เอามาใช้พิสูจน์ ภาวนาน้ำ วันหนึ่งก็เห็น ตัวเองเดินไปที่ทะเล...ชายทะเล แล้วโดดลงไปในน้ำ ร่างกายกลายเป็นน้ำไปทันที เป็นธาตุน้ำ เปียก เย็น ไม่มี ขึ้นลง เปียก เย็น คงที่ จึงได้ภาวนาใหม่ซึ่งดีกว่าเก่า **ปฏิบัติเห็นตัวเป็นธาตุน้ำไปหมดแล้ว มันก็ไม่เจ็บป่วย อะไร ไม่มีเกิดดับอะไร ไม่มีเกิดมีตาย อมตธรรม ได้เจอ อมตธรรมแล้ว**

อาศัยฝึกปฏิบัติทำบ่อยๆ มันก็มีโอกาสด้านภาวนา ใหม่ๆ เป็นทำภาวนาธรรมดา ให้เป็นกิจจะภาวนา ถือว่า เป็นหน้าที่ต้องทำด้วยตนเอง ไม่มีใครมาบังคับ เป็นกิจจะ ที่ต้องทำทุกวัน แล้วได้บุญ ได้ความสุข ได้สร้างบารมี มากมาย ได้ใช้เวลาวันหนึ่งๆ ให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่มีอะไรดียิ่งกว่านี้ การฝึกจิตในขณะคือภาวนาล้วนๆ จนหลุดพ้นจากทุกข์ ไม่มีอะไรดีกว่านี้.

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๕

๔

คนเราเวลาตายแล้ว จะได้กลับมาเกิดนี่นั้นมันน้อยเหลือเกิน เป็นคน เปรียบเทียบเท่ากับขี้ผงในเล็บกับพื้นแผ่นดินทั้งโลก การที่จะได้กลับมาเกิดเป็นคนนี้นั้นมันเท่ากับขี้ผงในเล็บ หรือจะเกิดเป็นผีเปรต เป็นสัตว์นรกนอนอยู่ใต้ดิน บนฟ้า ใต้ฟ้าเท่ากับแผ่นดินทั้ง...ทั้งโลก

ให้เราคิดให้ดีๆ วันหนึ่งเราคิดเรื่องอะไรบ้าง มีประโยชน์หรือเปล่า ถ้าเราได้คิดถึง เป็นสัจธรรม ได้ความบริสุทธิ์ **พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นิพพานัง ปรมัง สุขัง** ก็แปลว่าใช้ได้ ถ้าออกจากนั้นแล้วก็ใช้ไม่ได้ วันหนึ่งเอามากไม่ได้ ก็เอาเท่าที่เราต้องการ สมมติว่า กลับไปนี่เราจะนอน เราก็ตั้งใจว่าเราจะภาวนา นอนภาวนาก็ตาม นั่งภาวนาก็ตาม นึกจะนั่ง จะนอนภาวนา ระลึกถึง พุทโธ

ธัมโม สังโฆ ในเวลา ๑๕ นาที แล้วก็นั่งให้ได้ ทำได้แล้วก็เลิก เราได้ทำปัญญาบารมี วิริยะบารมี ปัญญาบารมีก็คือรู้ว่าควรจะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ที่สุดคือคนจะทำได้แล้วคืออะไร แล้วทำให้ได้ตามที่ตั้งใจไว้ เป็นบารมีอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญมาก เราทำอย่างนี้ได้ทุกวัน ทุกวัน ทุกวัน ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ไม่ประมาทอยู่บ้าง

นึกถึงคำเตือนของพระพุทธเจ้า เมื่อเราตายไปแล้วโอกาสที่จะมานั่งพูดอย่างมนุษย์มีปัญญา มันจะไม่มี หรือมีน้อยมาก เพราะท่านบอกไว้แล้ว ที่จะได้กลับมาเกิดเป็นคนนั้นถึงว่านับเท่ากับขี้ผงในเล็บมือ ที่มันจะเกิดในที่อื่น ไม่ใช่มนุษย์ เป็นสัตว์เดรัจฉาน เต็มโลกในอากาศ ในแผ่นดิน ใต้แผ่นดิน ท้องฟ้า เมื่อเรานึกได้อย่างนี้ เราก็จง**ตื่นตัวตื่นใจ มีสติ รีบนึกถึง พุทโธ ธัมโม สังโฆ** อย่างน้อยที่เราตั้งใจไว้วันนี้ ๑๕ นาที ๔๐ นาที ครึ่งชั่วโมง ทำได้ถึงชั่วโมงก็ยิ่งดี **ข้อสำคัญทำให้ได้จริงๆ** เมื่อเราทำได้แล้ว เรียกว่าเราทำสำเร็จไปข้อหนึ่ง ไม่ประมาท โอกาสที่จะได้เกิดมาเป็นคนได้พบพุทธศาสนา ได้ทำความเพียรให้สำเร็จจริงๆ มีสติปัญญา รู้อะไรมีประโยชน์ไม่มีประโยชน์ สำคัญอย่างไร ทำได้วันละ ๑๕ นาทีก็เอาล่ะ

ก็เรียกว่าเราได้สร้างบารมีสำหรับตัวเอง ทำบุญ บุญคือความสุข เป็นผู้ไม่ประมาท

ในการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์นี่มันหาได้ยากอย่างที่ว่าท่านว่าเหมือนกับขี้เล็บ ตายแล้วจะได้มีโอกาสมาเกิดเป็นคนนี่ มานั่งพูดอย่างนี้ มันน้อยเหลือเกิน เหมือนกับขี้ผงในเล็บเมื่อเทียบกับแผ่นดินทั้งโลก จิตแบบอนุโลม[๑] มันน่ากลัว ยิ่งคิดถึงวัฏสงสาร มันยิ่งยาวยืดไปยิ่งกว่านี้นับไม่ถ้วน ไม่รู้มันจะเวียนว่ายตายเกิดสักกี่อสงไขยล้านปี เพราะอายุของสัตว์นรก มันก็เต็มหมดนี้ มันก็สั้นนิดเดียว ที่พูดนี่ **อย่านึกว่าพูดเล่นนะ** ถ้าเห็นว่าสำคัญมาก สำคัญยิ่งกว่ามัวแข่งกันเงินเงินทอง จะสร้างปัญญาบารมี รู้อะไรควร ไม่ควร มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์ วิริยะบารมี ทำให้ได้จริงๆ สัจจะบารมี ทำมากๆ ถึงรู้จักว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องทำทุกวัน กิจจะบารมี.

---

[๑] จิตแบบอนุโลม หรือ จิตแบบมนุษย์โลก... ฟังไม่ชัด

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต

เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๕

๕

.....ความสุข..... ไม่ใช่ฟังเฉยๆ ได้คิดนึกถึง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ภาวนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ

ในเมืองไทยเรา หรือว่าในทั้งโลก จะหาที่ไหนเหมือนที่สวนทิพย์ ปากเกร็ด นี่ไม่มี จริงๆ น่ะ ได้ฟังสวดมนต์พิเศษหาดูห่าฟังไม่ได้ ทุกวัน จะหาได้ที่ไหนล่ะ คนในสวนทิพย์ ปากเกร็ด พอถึงตกกลางคืนเดินไปเดินมาก็ได้ยินเสียงบทสวดมนต์ น่าฟัง น่าคิด ได้บุญด้วย อย่างน้อยเป็นคนมีบุญ มีวาสนา .....ควรจะพอใจแล้ว เชื่อว่าผลที่เป็นบุญที่ทำมาแล้ว เวลาป่วย เวลาตาย ก็มีหลักใจคิดไม่เกรงกลัวอะไร มีหลักธรรม และยังได้อาศัยพึ่งพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ในใจ

อาตมาก็ไม่รู้จักอีกสักกี่วันจะได้อยู่ร่วมทำบุญด้วย แต่ก็มีความพอใจแล้วที่ได้อยู่ร่วมทำบุญด้วยกันทุกวันทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตกกลางคืน ถึงจะมีเทศน์ ก็มีสวดมนต์ได้ฟังเป็นเครื่องปลุกใจในกุศล ได้บุญ หาได้ยาก การจะเกิดเป็นคนก็หาได้ยาก อย่างที่บอกแล้ว พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้เทศน์ไว้ คนตายแล้ว ถึงจะได้กลับมีโอกาสมาเกิดเป็นคน เพียงแค่... เพียงแค่...เพียงแค่เกิดเป็นคน ซึ่งเป็นของหาได้ยาก มันก็เป็นบุญที่มากมายแล้ว มันหาได้ยาก นอกนั้น เป็นหมื่นๆ เป็นผี เป็นเปรต เป็นสัตว์ เป็นมด เป็นหนอน เดินอยู่บนถนน ท้องไร่ท้องนา ให้คนเหยียบ สัตว์เหยียบ รถบด **การไม่รู้จักบุญของตนเป็นการประมาทอย่างใหญ่หลวง**

อันนี้เรียกว่าเราเป็นผู้มีบุญ ยังไม่ประมาท ทำบุญต่อไป จึงเรียกว่าเป็นการนึกถึงประโยชน์ในศีลด้วย ให้เลื่อนลอยไปใน..... แล้วโยมก็ขยันมากัน รู้สึกตนเป็นยังไงบ้าง

เอ้อ! ดี ดี เพียงเท่ามีคนที่ทำได้ดี เท่านี้ก็หายากเต็มทีแล้วล่ะ ใครจะมาถามว่า “วันหนึ่งแกทำอะไรทำอะไร” “ทำบุญสิ” ไม่ใช่เป็นคนที่เปล่าประโยชน์ บุญ คือ ความดี ความสุข

เกิดเป็นคนในโลกนี้ โอกาสที่จะคิดถึงเพียง "อนัตตา" มันก็มีน้อยเต็มทีแล้ว ในโลก นอกจากประเทศพุทธ จะได้ยินคำว่า "อนัตตา" มันก็ยาก **มันเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่ก็เพราะอย่างนี้แหละ เพราะไม่รู้จักคำว่า "อนัตตา"** ไอ้ดีๆ ชั่วๆ มันก็มีกันบ้างทั่วๆ ไป แต่ "อนัตตา" น้อยคนได้รู้จักจริงๆ มันเป็นหัวของอวิชชา เป็นต้นเหตุของการเวียนว่ายตายเกิด คือความสิ้นสุด เวียนว่ายตายเกิดสำคัญที่สุด เป็นอย่างมาก

นอกจากว่า รู้จักภาวนา พุทธ นอกจาก เห็นธรรม รู้ธรรม ได้สำเร็จผลก็ไม่มีทาง **เห็นธรรมเป็นธรรม ความเห็นเป็นตัวเป็นตนในขันธ์ห้า มันจึงจะดับสูญไปได้**

เห็น เกิด แก่ เจ็บ ตาย เห็นกันอยู่บ้างแล้วไม่ใช่เหรอ มันก็เห็นธรรมดาแล้ว ทำแล้วก็พอถม เหมือนคราวที่รูป โลก บุคคล เวียนว่ายตายเกิด อย่างน้อย เป็นคน เกิดความตาย มันก็มีทุกข์หน่อยนึง อย่างเช่นทุกวันนี้.

๖

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต

เมื่อวันออกพรรษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ (กลางวัน)

คราวนี้นับว่าเป็นวาระสำคัญที่เราได้มาประชุมพร้อมๆ เพรียงกัน เกิดจากเหตุหลายอย่าง ทั้งการที่อาศัยบุญทั้งหลายที่เราทำมา เป็น *ปุพเพกะตะปุญญะตา* หนึ่ง คือ เวลาที่ได้เกิดได้เป็นมนุษย์ได้พบพุทธศาสนา ได้ปฏิบัติธรรม เหมือนอย่างกลับมาเกิดในที่สมควรกับบุคคลผู้คนสมควร

ที่เรามานั่งกันอยู่พร้อมเพรียงอย่างนี้ ไม่ใช่ของเล่น เราควรจะถามเอาข้อเท็จจริงมาพิจารณาให้เกิดกำลังใจ ข้อสำคัญที่สุดที่เราไม่ต้องลืมทุกวันๆ เราต้องรู้สึกตัวเสมอว่า นี้เราต้องการอะไรกัน ให้รู้ว่าเราต้องการอะไรกันแน่ เมื่อเราจะทำอะไร โดยเฉพาะการภาวนา สมมติว่าเราจะก้มหัวลอดมุ้งนอน ก็มีสติรู้ว่าเราจะทำอะไรเดี๋ยวนี้

เราต้องการบุญหรือต้องการบาป เรามีโอกาสอันดีอย่างดีมากๆ ในบัดนี้ เรื่องนี้สำคัญมาก เมื่อยามมีสติอยู่รู้ตัวว่าเราต้องการอะไรแน่ ไม่ลืมตัว มันก็เป็นบารมี เป็นบารมีสำคัญอย่างหนึ่งแล้ว เพราะไม่เผลอโอกาสให้บุญวาสนารอดมือไปได้

ให้ระลึกถึงต้นเหตุที่ทำให้เป็นอย่างนี้ นึกถึงเหตุผลหลายอย่างที่เราได้ทำ จนเป็นเหตุให้เรามานั่งอยู่นี่วันนี้ได้พบกันง่ายๆ ก็เพราะบุญ บุญ เราได้ทำบุญไว้มาก บุญคือความสุข ต้องอาศัยการกระทำให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพุทธศาสนา

เตือนด้วยเหตุด้วยผล เราอาศัยเหตุที่ดี แต่ยังต้องเจอกันบ่อยๆ เหตุสำคัญก็คือว่า เรารู้ว่าเราต้องการอะไรเดี๋ยวนี้จริงๆ ไม่ใช่เรื่องเล่น เราต้องการบุญ ต้องการความสุข และตั้งใจจะทำให้ได้ นี่คือสิ่งที่ต้องระลึกถึง เป็นปัญญาบารมีแล้ว พอทำได้อย่างนี้อันนี้แล้ว มันก็ไม่มีก้าว มันก็ไม่ลืมบุญญาบารมี เช่นเราสร้างอยู่นี่ สร้างสติ เห็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แม้จะนั่งอยู่ข้างนอกก็ตาม ก็เป็นบุญแล้ว ได้บุญแล้ว นี้จะเอามากน้อยแค่ไหน **นึกถึง พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง** นึกได้มากน้อยแค่ไหน

เราก็กำหนดจิตให้รู้ชัดในบัดนี้ว่า เราต้องการอะไรกันแน่ ต้องการบุญนะ ก็เอาบุญสิ ตั้งใจฟัง ตั้งใจนึกถึงที่พึ่งไตรสรณคมน์จริงๆ เชื่อว่าเป็นบุญ อันนี้ก็เป็นปัญญาแล้ว ถ้าทำได้ เป็นปัญญาบารมีแล้ว รู้จักของดี ของไม่ดี รู้จักบุญ ทำบุญจริงๆ อันนี้เป็นเหตุให้เราได้มานั่งอยู่นี่ ซึ่งเป็นกรรมอันดี เป็นการสร้างบารมี ปัญญาบารมี พยายามทำให้ได้ วิริยะบารมี นึกถึง ไม่วาง ปล่อย รู้ว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องทำเป็นกิจ เป็นกิจจะลักษณะ ไม่ใช่ทำเล่น

การกระทำทั้งหลายมันก็ต้องมีเหตุทั้งนั้นแหละ สำหรับอาตมา มันก็เหมือนกันเนี่ย เหตุต้นตั้งแต่เป็นเด็กก็อาศัยบุญของบิดามารดา เป็นผู้มีนิสัยในทางพุทธศาสนา มีตู้หนังสือธรรมะเล็กๆ ขนาดเราอายุห้าหกขวบ ก็ได้ไปเปิดดูข้อธรรมะลึกซึ้ง เช่น โสฬสปัญหา ซึ่งแม้แต่นักธรรมเอกเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ค่อยรู้เลย พอได้อ่าน ได้พิจารณาได้บุญ

ต่อมา ได้พบของจริงที่สำคัญกว่านั้น คือ ตัวคน สถานที่ ดีจริงๆ คือได้มาบวช ได้มาบวชในพุทธศาสนาก็ได้อาศัยความบังเอิญนิดเดียวเท่านั้น ทีแรกก็เหมือนคนทั้งหลาย ศรัทธาพอมีอยู่บ้าง แต่ครั้นคราวหนึ่งเป็น

มาฆบูชา พระป่าทั้งหลายในวัดเจดีย์หลวง เชียงใหม่ ได้มาประชุมพร้อมเพรียงกัน ในวิหารใหญ่หนา ศิษย์สามสี่ร้อยองค์ เราก็ได้ไปประชุมกับเขา อาจารย์ใหญ่ๆ มีมากมาย ก็ได้ยินเสียงนิมนต์ นิมนต์องค์นั้นเทศน์ องค์นี้เทศน์ แต่ก็ไม่มีใคร ยังไม่มีใครเทศน์ ได้ยินเสียงนิมนต์หลวงปู่ชอบเทศน์ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม เฉย ไม่มีคำตอบ ตกเวลากลางคืน ท่านก็ไปจำวัดอยู่ในอุโบสถเก่าๆ ได้ทราบว่าตอนเช้าก่อนจะกลับ ได้พูดกับพระหนุ่มๆ พระป่า ก็เป็นพระป่าทั้งนั้นแหละ จีวรดำ "ถ้าใครไม่กลัวตาย มากับเรา" ท่านกล่าวอย่างนั้น แล้วท่านก็ไปตามทางของท่าน เราก็สืบสาวได้ความว่า ท่านไปพักที่วัดห้วยน้ำริน เชียงใหม่ ก็เตรียมตัวจะตามไปที่วัดป่าห้วยน้ำริน ท่านไปเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อย แล้วท่านก็ไปตามทางของท่าน ไปวัดโคกมน วัดบ้านยางกะเหรี่ยง เราก็เตรียมตัวอยู่ที่ห้วยน้ำริน ญาติโยมเขาก็ช่วยกันหาจ้างคนมาแบกของ เพราะเรามันแบกไม่ไหวล่ะ ช่วยกันจ้างคนแบกของตามท่านอาจารย์ต่อ นี่เป็นยุคแรกที่ได้เข้าป่าใหญ่ ท่านว่า ปฏิบัติกรรมฐานวิปัสสนาจริงๆ ได้เข้าป่าใหญ่จริงๆ บ้านโคกมนตั้งอยู่ปากทางเข้าป่าใหญ่..... วัดบ้านโคกมน

ตั้งอยู่ปากทางป่าใหญ่ นี้ก็เป็นเหตุอันหนึ่งที่ได้มาพบกันวันนี้ เป็นเหตุสำคัญทั้งนั้น เพราะมันเนื่องมาจากการกระทำสำคัญหลายอย่างหลายประการติดต่อกันมาเรื่อย จึงได้เป็นอย่างนี้

แต่ก่อนนั้น เรายังไม่บวช ก็อาศัยได้คบค้าสมาคมกับญาติโยมที่ฝึกหัดภาวนา ลูกศิษย์ท่านอาจารย์กู่ อาจารย์กู่ ธมฺมทินฺโน ซึ่งเป็นลูกศิษย์พระอาจารย์มั่น แต่ก่อนมันก็ไม่มีอะไร มันเกิดสงคราม ข้าวของแพง รัฐบาลอนุญาตให้ภรรยาข้าราชการออกร้านค้าขายได้ คนในสมเด็จฯ ก็เปิดร้านค้าข้างถนน เป็นร้านกระต๊อบเล็กๆ เวลาเรารับราชการที่ศาลากลาง ตอนเย็นเดินกลับบ้านคนเดียวก็เลยแวะคุยกันบ้าง เราก็ค่อยมีความรู้ในพุทธศาสนาขึ้นบ้าง วันหนึ่ง เราก็กล่าวขึ้นว่า “เราไม่เห็นมีคนดีในทางพุทธเลย” คุณนายละเมียดก็กล่าวว่า “ดิฉันมีอาจารย์เก่ง” ด้วยคำอันนี้ล่ะ คำเพียงคำเดียวนี่ มีพระดีทำให้เรานั่งอยู่นี่เดี๋ยวนี้ เพราะเราก็ขอให้ไป ขอให้นำพากันไปดูพระเก่ง พระดี พอได้ไปฟังเทศน์ครั้งแรก ก็ได้รู้เห็นว่า พระเก่ง พระดี เป็นอย่างนี้เอง ก็เลยเวลาว่างๆ เมื่อไร ก็ไปเยี่ยมเยียนสักที คุยเรื่องโลกบ้าง เรื่อง

ธรรมบ้าง ก็ได้ความรู้ได้บุญมากขึ้นทุกวัน นี่เป็นเหตุสำคัญมากที่ให้มาพบกันวันนี้ ได้หัดภาวนาเอาบ้าง

มีวันหนึ่ง กลับจากทำงาน จะเข้าประตูจวนข้าหลวง ซึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์เรา มีพระคุณเป็นมากอย่างมาก จนได้มีจิตว่างเกิดขึ้นปั๊บ อยากจะคิดอะไร ก็คิดไม่ได้ มันโล่งว่างไปหมด เหมือนเอามือไปควานเอาว่าง แต่ก่อนนี้ชอบคิดมาก เฉพาะอย่างยิ่ง เดินตามถนนไปงาน ทำงานกันก็คิดเรื่องมากมายทางโลกทางธรรม ทุกครั้ง คิด คิดมาก ทีนี้ มันไม่ยอมคิดเลย อันนี้สำคัญมาก ก็เอาความจริงในเรื่องนี้ไปเรียนให้ท่านอาจารย์ทราบว่า “จะบวชได้มั้ย” ท่านก็ว่า “ลองดูซี” ก็ทำงานเก็บเงินเพื่อการบวช เพราะอาตมาบวชตัวเอง ไม่มีพี่น้อง แม้แต่พ่อแม่เลยสักคนเดียว บวชด้วยตนเองแท้ๆ

การภาวนาก็เหมือนกัน ก็ใฝ่หาเอาคนเดียว ทีแรกก็ท่องกสิณ กสิณแสงสว่าง ก็ดูจากหนังสือ ถ้าเอาตามตำรามันก็ยากอีกล่ะ แต่ต้องตั้งวงกสิณให้ครบถ้วนให้เรียบเสมอเป็นหน้ากลอง เราก็ไม่มีรู้จักใครที่จะช่วยได้ ก็ทดลองทำเอาคนเดียว มันก็บุญช่วยอีกแหละ ก็ทีแรกที่เข้าไปพัก หาที่ไหนไม่ได้ เป็นกุฏิเล็กๆ ฉาบหลังคา

มีเล็กๆ เปิดช่องให้เห็นแสงพระจันทร์พอดี เราก็นึกว่านี้เป็นเครื่องหมายกสิณที่เทวดาประทานไว้ให้เรา ก็หัดทำเอาคนเดียวเป็นเวลาหลายวัน จนวงกสิณเกิด แล้วเกิดแสงสว่างตามที่ต้องการ จะให้เกิดเมื่อไรก็ได้ จะให้ดับเมื่อไรก็ได้ เรียกว่าภาวนากสิณเป็นแล้ว อันนี้แสวงหาเอาคนเดียวนะ ไม่ได้มีใครมาสอน ก็ในที่สุดไปเรียนให้ท่านอาจารย์ทราบ ...ก็สอนแนะ...ให้ดูทะลุลำคอลงไป ก็ทำตามที่ท่านว่า เอาสว่างลงเข้าไปที่ลำคอ แม้แต่จะคุยจะพูด มันก็สว่างอยู่อย่างนั้น เรียกว่าได้กสิณภาวนาอีกอย่างหนึ่งแล้ว แล้วตั้งใจ...ให้ดูเส้นผม อาศัยกสิณแสงสว่างดูเส้นผม พอนึกจะดูก็เห็นแสงสว่างในเส้นผม จึงรู้ว่า พระพุทธเจ้าท่านรู้อะไรในร่างกายได้หมดด้วยอำนาจแสงสว่างที่ท่านทำขึ้นได้เองอย่างนี้เอง เรียกว่าเรามีหลักภาวนาแล้ว อาศัยเป็น...แทนการภาวนาพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ กสิณ ทำบ่อยๆ ทำทุกวัน

ก็ได้มีโอกาสรู้จักกับมหาเส็ง ป.๙ ตอนเป็นข้าราชการ ทางราชการส่งท่านออกไปเทศน์ให้ข้าราชการฟังที่จังหวัดหนองคาย ก็อาศัยท่านนี่แหละ ย้ายมาพักวัดพระศรีมหาธาตุชั่วคราว เพื่อเดินทางต่อมายังวัดบรมนิวาส ก็ได้พบอาศัย

เจ้าคุณอริยะในที่วิหาร เจ้าคุณธรรมเจดีย์ แล้วย้ายลงมาโคราช แล้วย้ายลงมาเชียงใหม่ ปฏิบัติธรรมเรื่อยไป

คราวหนึ่ง เรานึกว่า ตายแล้ว ตื่นมาไหน ก็ช่างมัน นั่งอยู่ที่วัด นึกอย่างนั้นก็หลับไปเลย พอตื่นขึ้น น้ำก็อยู่นั้น แต่ฝันว่าหิวน้ำมาก แต่ก็หลับ ตื่นไม่ได้ ดื่มน้ำไม่ได้ จึงนึกได้ว่าไอ้ที่นึกว่าตายแล้วไปไหนก็ช่างมัน ไม่จริงเสียแล้วล่ะ ถ้าจะต้องตื่น แล้วหิว อดอาหาร อดน้ำ อยู่เรื่อยๆ อย่างนี้มันก็แย่ ก็ได้ความรู้สำคัญอย่างหนึ่งเหมือนกัน

เพราะตามที่ได้เล่าเรียนมาภายหลัง พระพุทธองค์ท่านทรงกล่าว คนที่ตายแล้ว กลับมาเกิดเป็นคนอีกมีน้อยมาก เหมือนขี้ผงในเล็บมือเทียบกับดิน แผ่นดินทั้งโลก ทั้งเหนือน้ำ ใต้น้ำ ทุกวัน เกิดเป็นสัตว์ตัวเล็กๆ ให้คนสัตว์เขาเดินเหยียบ ให้รถแล่นเหยียบทุกวันๆ เป็นสิ่งที่น่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง

ตอนที่ได้ย้ายไปอยู่วัดสุปัฏ เชียงใหม่ ท่านเจ้าคณะจังหวัด ก็ยังภาวนาเรื่อยมา เจ้าคุณเป็นเจ้าคณะจังหวัดต้องออกตรวจกิจการของพระทั่วจังหวัด วันหนึ่ง ท่านออกไปลุมพุก อุบล เราก็ไปด้วย ความสำคัญมันอยู่ตรงนี้

ได้เปลี่ยนภาวนาเป็นสติปัฏฐาน กาย เวทนา จิต ธรรม อันนี้ก็เลือกเอาเองเหมือนกัน ไม่ได้มีใครแนะนำ อาศัยตำรา

ทีแรก นึกจะสร้างเจดีย์ ก็นึกว่ามีประโยชน์อะไร เจดีย์ตึก เจดีย์ไม้ เจดีย์ซีเมนต์ ถึงเวลามันก็เก่าคร่ำคร่าไปพังไป สู้ปฏิบัติธรรมไม่ได้ ก็เลยเปลี่ยนมาฝึกหัดสติปัฏฐานกำหนด ไม่ได้เรียนกับใคร เรียนเอาคนเดียวเองเหมือนกัน นึกเอาง่ายๆ ว่า เวลาเดิน ยกขาขึ้นจากแผ่นดิน ก็ให้รู้ เอาขาลงไปถูกแผ่นดิน ก็ให้รู้ เอาเพียงแค่นี้ มันก็ยากอยู่ เพราะสติเป็นของรักษาได้ยาก ใช้วิชากัดลิ้นกัดฟันช่วยให้มีสติทุกก้าวเท้า ก็เพียงนึกจะเอาบุญเฉยๆ ไม่ได้จะเอาสำเร็จอะไร ทุกก้าวเท้าได้บุญ เอาล่ะ

แล้วท่านเจ้าคุณก็กลับไปวัดสุปัฏ เราก็กลับด้วยกัน

ทีนี้ ได้ปฏิบัติกรรมฐานวิปัสสนาจริงๆ ในป่าใหญ่ริมวัดป่าอยู่โคกมน ที่หลวงปู่ชอบไปสร้างไว้ตรงที่ตั้งวัดป่าบ้านโคกมนเดี๋ยวนี้ ไปจากวัดเจดีย์หลวงกะให้ถึงบ้านโคกมนพอดี ตั้งจิตอธิษฐานทันที มันจะได้หนีกลับไม่ได้ ถ้าขืนมาก่อนนั้น มันอาจจะกลับเสียก็ได้ เพราะทนอาหารยางกะเหรี่ยงไม่ไหว เพราะมันร้ายกาจมาก

มันเปลี่ยนจากอาหารบ้านไม้เป็นบ้านป่า กุฏิก็เล็กนิดเดียว อาหารก็แย่มาก ท่านอาจารย์ชอบท่านก็กลับไปอยู่ที่อื่นไปองค์เดียวของท่าน เราอธิษฐาน ไปไม่ได้ ท่านก็เลยจากไป **ก่อนจะจากไป ท่านก็บอกว่า "เอานิพพานเสียทีนี่นะ" นี่เป็นคำให้พรอย่างวิเศษ แล้วท่านก็ไป** เราก็หันหลังเดินกลับ ตอนนี้สำคัญมาก ซึ่งเป็นเหตุให้เรามานั่งอยู่นี้ คือตอนเราจะกลับนั่นเอง หันหลังจะกลับตัวก็ได้เห็นพระพุทธเจ้าเป็นเนื้อเป็นหนังอย่างนี้ ไม่ได้เป็นทองเดินมาสวนทางไว้ ขวางทางไว้ ถือบาตรอย่างดีใบใหญ่อยู่ในมือ เราก็นึกขึ้นทันใด ไม่ลืมเนื้อลืมตัวนี่ "เอาไปเถอะ" นึกรู้นึกในใจ โดดลงไปในบาตรของพระพุทธเจ้า ท่านก็รับเอาไว้ทั้งตัว เป็นอันว่าอธิษฐานบารมีได้ทำแล้ว แต่ต้องทำให้ได้ ต้องอยู่ให้ได้ ก็เลยต้องอยู่ ก็เลยต้องมานั่งอยู่นี่อย่างนี้ ก็เลยอยู่ครบพรรษาจริงๆ ซึ่งก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมอยู่ได้ เพราะมันแสนจะอยู่ยาก ตอนใหม่ๆ ผู้คนก็ไม่มี มีแต่บ้านยาง เป็นกระต๊อบเล็กๆ กระต๊อบหญ้า...หญ้าคา อาศัยบุญช่วยก็รอดมาได้พรรษาหนึ่ง จึงได้มานั่งอยู่นี่ ตอนอยู่ ไม่กลัว มันชินทุกวันๆ ตอนทีหลัง มานึกถึงความหลัง จึงกลัว เราอยู่มาได้ยังไง แสนจะยากลำบาก

พอออกพรรษาแล้ว ท่านอาจารย์ชอบก็กลับมา ก็มายืนอยู่ที่เก่า ยืนอยู่ที่ท่านเคยถามและเคยบอกว่า เอานิพพานเสียที่นี้นะ เราตอนนี้มีหลักภาวนาแล้ว ไว้ใจได้ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กสิณ สติปัฏฐาน เรียกว่า พอไปไหน ไปคนเดียวได้ ก็เลยได้ไปจำพรรษาอยู่ที่ ถ้ำพระสบายพรรษานึง พอดี หลวงปู่ชอบกลับไปบ้านเกิด ของท่านแล้วพาพระที่บ้านของท่านหลายองค์มาเที่ยว จำพรรษาวัด.... จำพรรษาด้วยที่ถ้ำพระสบาย

ออกจากนั้นแล้ว ท่านอาจารย์ลีไปเปิดวัด ไปสร้างวัด เพื่อฉลอง งานฉลองกึ่งพุทธกาล เราก็เลยลงมาช่วยด้วย ก็เลยย้ายสถานที่พักมาที่วัดอโศการาม ก็เป็นงานใหญ่ อยู่กันตั้งสองสามอาทิตย์ เมื่อสิ้นงานสองพันห้าร้อย ท่านอาจารย์ลีมอบปัจจัยให้ ให้ออกไปจำพรรษาภูกระดึง ก็เลยไปอยู่ภูกระดึงคนเดียว ให้โยมเขาตัดต้นไม้มาเรียงๆ กับพื้นหญ้าพื้นดิน อยู่ใต้เพิงหินเท่านั้นล่ะ ไม่มีกุฏิอะไร แต่อยู่ใต้เพิงหิน ก็พอใช้ได้ ข้างๆ ก็เป็นเขา เขาน้อย พอเรียกได้ว่าเป็นกุฏิจำพรรษาได้ ก็เลยจำพรรษาที่ ภูกระดึงอีกหนึ่งพรรษา

นี้เรื่องมันมาก เพราะมันตั้งหลายพรรษา

พอออกจากนั้น เราก็มาอยู่วัดคลองกุ้ง จันทบุรี อยู่ที่นี่มีเหตุการณ์สำคัญอย่างหนึ่ง วันหนึ่งเดินผ่านกุฏิท่านอาจารย์ลี ซึ่งเป็นกุฏิสูงไม้ มีโยมคนหนึ่งกำลังนั่งสนทนากับท่านอาจารย์อยู่ ท่านอาจารย์ลี ได้ยินเสียงท่านตะโกนลงมาว่า บุญฤทธิ์ ไปเทศน์ ไปเทศน์อริยสัจสี่ ภายในสามวัน เพราะมีคนเขาต้องการฟัง คนต้องการนั้นก็ภาวนามาสี่สิบกว่าปีแล้ว เป็นลูกศิษย์พระอาจารย์สำคัญ

อริยสัจสี่ เราก็รู้เพียงตำรานิดๆ หน่อยๆ พระอาจารย์ทั้งหลาย เจ้าคุณทั้งหลาย ท่านก็ไม่ได้เทศน์อริยสัจสี่ ทีนี้มารดาของข้าหลวงจังหวัดจันทบุรีเขาคอยอยู่

เราก็จำเป็นต้องไป บางนั้นชื่อว่าบางกะจะ ในจันทบุรี ขึ้นเทศน์แบบตำราไปก่อน ว่าตรงเนื้อหาสำคัญ อาศัยบุญภาวนาช่วย...ครึ่งหนึ่ง สัจจะ...สัจจะบารมี ภาวนาตั้งใจคิด ทำให้ได้เดี๋ยวนี้ ก็ตั้งใจเพ่งอยู่นั่น เอาเป็นที่ริมทะเล อาศัยกสิณน้ำ ก็เห็นนิมิต เป็นคนเดินลงไปในทะเล แล้วโดดลง แล้วนึกว่า คลื่นไม่ใช่น้ำ น้ำไม่ใช่คลื่น ก็ยังไม่เชื่อ ต่อมา กระโดดลงไปในน้ำ ตัวกลายเป็นน้ำไปหมด เปียก เย็น คงที่ ไม่มีเกิดดับ อมตธรรมแล้ว ก็ได้กสิณช่วย สติปัฏฐานช่วย สัจจะกิริยาช่วย หลายอย่างอย่างนี้ล่ะ

เพราะฉะนั้น ต้องทำให้มาก ทุกวัน ทุกวัน จึงจะมีโอกาสได้เจอวิธีภาวนาดีๆ บ้าง เป็นการดีที่เราได้ปัญญาถูกต้อง เจริญปัญญาบารมีได้ถูกต้อง ได้สัจจะบารมี พระนิพพานเป็นสัจจะประการเดียว จึงได้มานั่งอยู่นี้

ที่เขาสร้างพระเจดีย์หิน แม้แต่หินอ่อนก็ตาม เมื่อเวลาล่วงไป ก็สึกหรือถูกรื้อค้น หักพังไปหมด เราเลือกการปฏิบัติธรรมเป็นของไม่เกิดไม่ตาย อมตธรรม ดีกว่าถูกต้องแล้ว เพราะถ้าเป็นอมตธรรม เป็นสัจธรรม สามารถรวมกันไว้ที่คำเดียว “สติ”

“สติ นิพพาน” อมตธรรม เป็นพุทธธรรม
ในโอกาสนี้ ขอให้โยมทุกคนโชคดี
อายุ วณฺโณ สุขํ พลํ
โชคดีทุกคน

แล้วอีกอย่างหนึ่ง คุณไก่ได้ลงไปเมืองนครจำปาศักดิ์ ได้ไปนำเอาบทสวดมนต์ประจำท้องถิ่นที่ไพเราะมาก เอาขึ้นมาใช้ในสวนทิพย์ จึงเป็นแห่งเดียวที่สมมติว่าเราเดินตั้งแต่สนามหลวงมาจนถึงสวนทิพย์ ก็จะได้ยินเสียงสวดมนต์ไพเราะทุกวัน บทที่จะสวดนี้เอามาจากนครสวรรค์นั้น ก็มีทุกคืนแหละ

(คณะลูกศิษย์และญาติโยมร่วมกันสวดมนต์ บทชัยน้อย (นะโมเม) ถวายหลวงปู่)

อุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา อุทิศให้ในหลวง สมเด็จพระราชินี อุทิศส่วนบุญที่เราทำให้นี้ให้กับคุณไก่ด้วยที่ได้สร้างสำนักภาวนานี้ขึ้นมา เป็นเหตุให้เราได้ทำบุญกันให้ได้ฟังเสียงสวดมนต์ทุกวัน พอตกหกโมงเจ็ดโมงใครเดินตั้งแต่สนามหลวงมาจนถึงสวนทิพย์ ก็ได้เสียงสวดมนต์ดังลั่นตลอดทาง.

พระธรรมเทศนา

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต

เมื่อวันออกพรรษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ (เย็น)

๗

...พบนิพพานจะพ้นทุกข์ จงเห็นความสำคัญของจิต อะไรมันมาลงที่จิตนี่ล่ะ จิตสติ จิตนิพพาน ตั้งจิตไว้ที่สติเรื่อยไป

ได้ยิน สักแต่ได้ยิน นิพพาน

รู้ สักแต่รู้ นิพพาน

อันนี้เป็นสติ เราก็ดูที่ตัวสติ **รู้ สักแต่รู้ ไม่ไปยึดมั่นถือมั่น ถึงนิพพาน**

นิพพานัง ปรมัง สุขัง ไม่มีทุกข์ เป็นบทภาวนา หมั่นทำเข้า ทำได้สำเร็จก็รู้ เกิดกำลังใจ เราทำได้แล้ว วิริยะบารมี ทำความเพียรสำเร็จ นิพพานภาวนาแล้ว **สติ นิพพาน** พระนิพพานังเราก็ไม่เดือดร้อนอะไร เรียกว่า นิพพานัง ปรมัง สุขัง

รูปกระทบ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ถ้ามีสติดีแล้ว มีสติภาวนา มันก็ไม่เดือดร้อน สติ นิพพาน นี้เราเรียกว่า เราสร้างบารมีได้ตั้งหลายอย่าง **ปัญญาบารมี** รู้ว่าอันนี้ดี เราทำ ได้ความสุข เป็นบุญ แล้วทำให้ได้ เรียกว่า **วิริยะบารมี** บารมีคือความเพียร **สัจจะบารมี** ทำได้จริงๆ ตามปากที่ว่าไว้ ว่าเราจะนั่ง ๑๕ นาที หรือครึ่งชั่วโมง หรือ ๔๐ นาที หรือชั่วโมงนึง ๓ ชั่วโมง ก็เลิกได้ คือกำหนดไว้ แล้วทำให้ได้ เป็นสัจจะบารมี เรียกว่า ได้บุญหลาย ก็กำหนดจิตไว้กับบุญนี่แหละ สติ เย็นใจ เรียกว่าเราไม่ปล่อยให้วันหนึ่งผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ได้ทำประโยชน์ได้เต็มที่แล้ว ก็ควรจะพอออกพอใจ นึกถึง ว่าเป็นบุญของเราแล้วที่ได้มีชีวิตอยู่จนถึงป่านนี้ แล้วก็ ไม่ได้อยู่เฉยๆ ฝึกหัดสติ ภาวนา ทำบุญ ให้เกิดขึ้นเป็น ความสุขเป็นหลายชาติ

.....มีสติ...สติสัมโพชฌงค์ องค์แห่งความตรัสรู้ ทำให้ เกิดขึ้นวันละครั้งก็ยังดี ได้บุญหลาย **ทำจิตให้พ้น จากกิเลส พ้นจากทุกข์ พ้นจากเวียนว่ายตายเกิด นี่คือ หลักของการภาวนา**

เมื่อเรากลับไปแล้ว ก่อนจะเข้านอน ตั้งจิตถามดูว่า

เราต้องการอะไรกันเดี๋ยวนี้ ต้องการภาวนาให้ได้ ต้องการความสุข แล้วก็ทำให้ได้ สำเร็จสัจจะบารมี เพียงแค่นี้ก็พอ ไม่ได้มากก็เอาน้อย ๑๕ นาทีก็เอาซี เอาให้ได้ก็แล้วกัน สำคัญตรงนี้ล่ะ เอาให้ได้ มันจะนั่ง ๑๕ นาทีเดี๋ยวนี้ ก็นั่งให้ได้ จึงจะสำเร็จสัจจะบารมี วิริยะบารมี ปัญญาบารมี วิจิกิจฉาบารมี เราต้องการอะไรกันแน่ สำคัญตรงนี้ รู้แก่ใจเราคนเดียว ต้องการความสุข ต้องการนั่งให้ได้ ๑๕ นาที ก็ทำให้มันได้ เท่านี้ก็พอ ข้อสำคัญ**ให้รู้ว่าเราต้องการอะไรกันแน่ เดี๋ยวนี้** ไม่ใช่พรุ่งนี้ มะรืนนี้ เดี๋ยวนี้ **แล้วทำให้ได้เดี๋ยวนี้** จบลงด้วย "นิพพานัง ปรมัง สุขัง"

.....เอ้า พักได้......

จิต สติ นิพพาน เอ้า! นั่งให้ได้ ๑๕ นาที เอ้า! จะนั่งให้ถึง ๑๕ นาทีหรือเปล่า ถามเอาดูตัวเอง แล้วตั้งใจทำให้มันได้ แล้วก็เลิกได้ เรื่องฝึกสติ นิพพาน แล้วก็แผ่เมตตาไปทั่วโลก ให้พี่น้องร่วมวัฏสงสารให้ได้รับส่วนบุญที่เราทำ อยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดามารดา ผู้มีพระคุณ รู้ว่าเป็นผู้มีความกตัญญู **ผู้มีความกตัญญูเป็นผู้เจริญ** พระพุทธเจ้าว่าอย่างงั้น เราภาวนาทุกวัน แผ่เมตตาทุกวัน ส่วนบุญที่เราได้ทำแล้ว

ทาน ศีล ภาวนา ก่อนจะเลิกภาวนา แผ่เมตตาทุกวัน เราก็ได้บุญมากทุกวัน อุทิศส่วนกุศลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระบรมราชินีนาถ พระบรมวงศานุวงศ์ทุกวัน ทุกวัน เพียงเท่านี้ ก็เรียกว่าเราได้ความเจริญ ทำความเจริญให้เกิดขึ้น ตามที่ท่านว่า ผู้มีความกตัญญูเป็นผู้เจริญ แม้แต่สัตว์เล็กน้อยในบริเวณสวนทิพย์ ปากเกร็ด นนทบุรี ก็แผ่เมตตาให้หมด และพวกสัมภเวสี...มา...มองไม่เห็นตัวก็ตาม มีทั่วไปในบริเวณสวนทิพย์ ปากเกร็ด นนทบุรี

ก่อนจะเลิก แบ่งส่วนบุญให้หมด ให้มีแต่ความสุข ความเจริญ พ้นจากวัฏสงสาร เทอญ

เอาน้อยๆ เราก็ต้องทำได้ ๑๕ นาที ๓๐ นาที

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผ่เมตตาให้นาคราช เทพเจ้าแห่งงูประจำ ๔ ทิศ ขอให้อยู่เป็นสุข เป็นสุข อย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ได้พ้นจากวัฏสงสารโดยเร็ว เทอญ

พรหมวิหาร ๔ ที่อยู่ของพรหม
เมตตา หวังให้อยู่เป็นสุข
กรุณา หวังให้พ้นทุกข์

มุทิตา ยินดีในความสุขที่เขาได้รับ

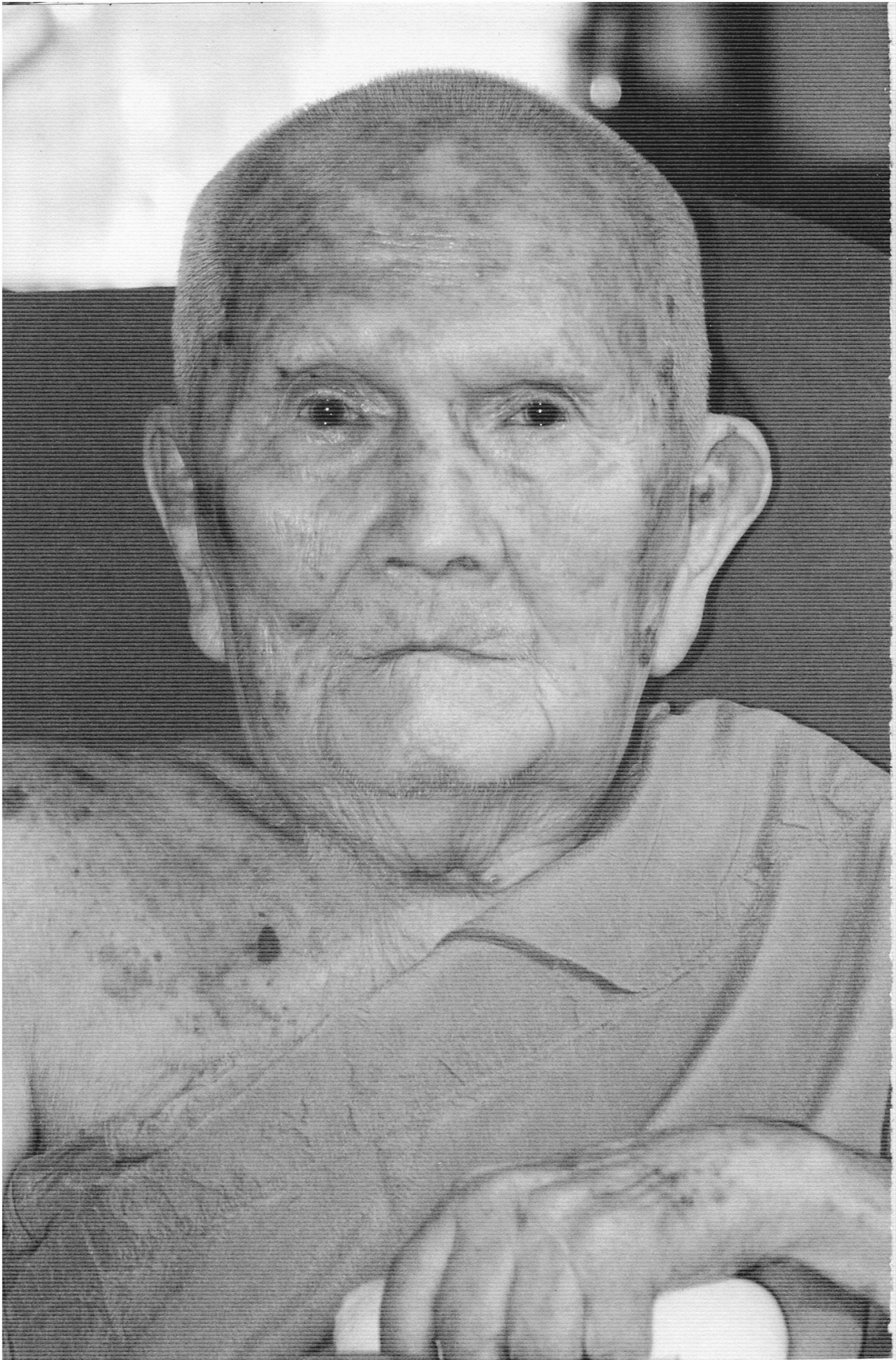
อุเบกขา ตั้งใจให้เป็นกลางให้ได้

ต้องทำให้ได้ ทุกวัน พรหมวิหาร ๔ ได้บุญมาก

ไม่มาก ก็เอาวันละ ๑๕ นาที ทำให้ได้ **ไม่สำคัญที่ทำมากทำน้อย ได้ทำได้จริงๆ มีสัจธรรม**

เอ้า เลิกได้.

อายุ วณฺโณ สุขํ พลํ.

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

๘

..... อวิชชา ปัจจะยา สังขารา

สังขารา ปัจจะยา วิญญาณัง

วิญญาณัง ปัจจะยา นามรูปัง

นามรูปัง ปัจจะยา สฬายตนะ ..... ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ปัจจะยา ผัสสะ

การกระทบบุคคล เมื่อกระทบมันเกิดสำคัญ เกิดความรู้สึก ตอนนี้ล่ะที่มันยุ่งกัน เกิดอยาก เกิดตรงนี้เอง สองอย่างนี้เป็นต้นเหตุของตัณหา ทำให้เป็นทุกข์

แล้วท่านก็แสดง อวิชชาดับ สังขารดับ วิญญาณดับ นามรูปดับ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตัวสำคัญ ตัวทุกข์ดับ ตัวอยาก เป็นเหตุทุกข์ ดับ

แล้วคำว่า “สังขาร” มันใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน มองไปดูในท้องฟ้า เห็นดาวเต็ม มันก็สังขารทั้งนั้นล่ะ มองดูในตัว ในหัวก็สังขาร ในปากก็สังขาร ในท้อง ในไส้ ก็สังขาร กระทบเดือดร้อน ก็กระทบอยู่เรื่อยๆ เป็นตัวมหาเหตุ มหาทุกข์ มันใหญ่โตกว้างขวางเหลือเกิน จะหนีกันยังไงพ้นน่ะ

เรานี่เป็นคนมีบุญหนักหนา ได้ผ่านชีวิตในสัจธรรม หลังจากเวียนว่ายตายเกิดในกองสังขารมาเรื่อยๆ เกือบจะนับไม่ถ้วน ได้มาเกิดเป็นคน ได้ผ่านเหตุการณ์ชีวิตมามากมาย ข้อสำคัญ ได้ผ่านพุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง ได้มีโอกาสได้ยินชื่อคน[๑] ธรรมะสำคัญ จึงได้มานั่งอยู่นี่ ได้เรียนธรรมะมาเยอะแยะ

เมื่อไปคิดดูซี้ “สังขาร” ใหญ่โตมโหฬารน่ะ อยากรู้ธรรม[๒] อย่างกว้างขวาง ก็มองดูดวงดาวกลางคืน อยากรู้ในระยะสั้น ดูในกายตั้งแต่ปลายผมลงไป ตัวแมงตัวหนอนเล็กๆ มองไม่เห็นด้วยตามากมายเหลือเกิน เป็นทุกข์ด้วยนั่น

---

[๑] ชื่อคน... ฟังไม่ชัด

[๒] อยากรู้ธรรม... ฟังไม่ชัด

นี่ไม่รู้เราได้ผ่านสังขารมายังไง ถึงได้มานั่งอยู่นี่ได้หาหนทางออกอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านทรงแสดงงานศพ **"อวิชชา ปัจจะยา สังขารา"** นี่เป็นหลักจริงแน่นอน สรรพสัตว์ทั้งสิ้นทั้งปวง นอกจากที่มองด้วยตาเห็น ชนิดที่มองด้วยตาไม่เห็น เทวดา พรหม ก็ไม่รู้มีกี่ล้านกี่โกฏิ ก็ยังไปไหนไม่พ้นอย่างนี้ ไม่พ้นสังขารอย่างนี่

ครั้นอยากเห็นเทวดา เห็นพรหม ว่ากันจริงๆ แล้ว เทวดา พรหม ก็ยังไม่มีโอกาสดีเท่าเราเดี๋ยวนี้ ไม่มีพระขึ้นไปเทศน์ให้ฟัง และธรรมะที่สำคัญเป็นแก่นสาร พระก็ไม่ค่อยเทศน์แสดงเสียด้วย ลองคิดดูสิว่า สังขารนี่มันกว้างขวางแค่ไหน ไปเบื้องบน เทวดา พรหม ยังไม่พ้นสังขารเลย อรูปพรหม พรหมมี ๘ ชั้น อรูปพรหม ว่าเป็นกุศลด้วย ใหญ่ เป็นชั้นสูงที่สุดด้วย สมมติว่าสามารถขึ้นไปที่นั่นได้เหมือนอย่างพระพุทธเจ้า ก็จะไปรู้ได้ว่า อันนี้เป็นพรหมชั้นสูง ยังเป็นสังขารอยู่ มันไม่เที่ยง ไม่เที่ยงอายุกว่าโกฏิล้านปี มันก็มีจุดจบ วัน..วันสุดท้ายมาถึง

เรารู้บนพื้นโลก ตามถนนหนทาง สนามหญ้า ต้นไม้ สัตว์ต่างๆ ตัวเล็กๆ ที่เราเดินเหยียบไปเหยียบมา ก็สังขารทั้งนั้น ยังจมเดือดร้อนอยู่ทั้งนั้น เรื่องของสังขารนี่ถ้าไม่ใช่เรื่องของพระพุทธเจ้าแล้วไม่สามารถที่จะตรัสรู้ได้

ณ ตอนนี้ เอาเฉพาะตอนที่พอจะจับหลักได้ พุทโธ หลักพุทโธไว้ก็แล้ว เป็นพอ เป็นหลักศรัทธาในพระพุทธองค์ ผู้มีพระพุทธคุณหาที่เปรียบมิได้ ต้องเสียสละชีวิตด้วยความลำบากมากมาย เพื่อจะหาทางออกจากสังขาร จนดับสังขารได้ เพื่อที่จะมาช่วยเรานี่ล่ะ

ตอนนี้ เรารู้คร่าวๆ "สังขาร" แปลว่าอะไร ใหญ่โตมโหฬารแค่ไหน จิตคือจิตที่มีหลัก มีปัญญา เป็นจิตที่...พอสร้างหนทางออกจากสังขาร จนระงับสังขาร ตรงตามที่ท่านแสดงไว้ในอภิธรรม "อวิชฺชายเตฺวว อเสสวิราคนิโรธา สงฺขารนิโรโธ" อวิชชาดับ สังขารดับ รู้เพียงเท่านี้ล่ะ นี่ก็มาถึงอันนี้ก็ วิธีแก้ มันก็เอายึดพุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้เข้าใจไว้ ไม่ต้องไปงง

หนึ่ง วันนี้เราได้รู้เรื่องสังขารใหญ่โตมโหฬารแค่ไหน รู้ได้ด้วยพระปัญญาบารมีของพระพุทธเจ้า พระเดชพระคุณของพระพุทธเจ้าเหลือที่จะประมาณนับได้ เราขึ้นต้นหาทางออกจากสังขารด้วยหลักอันนี้ที่มันรู้แน่นอน พุทโธ หลักพุทโธ สัจจะเป็นพุทโธ **พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง** ใจคอมันก็ค่อยสบายหน่อย ถ้าไม่รู้เรื่องรู้ราวแล้ว ไปทางเหนือไปทางใต้ ซึ่งถ้าเรานี่

ไม่ได้ศึกษาปฏิบัติทดลองในบทอภิธรรม "อวิชชา ปัจจะยา สังขารา" เราก็จะไม่รู้ได้

แล้วก็ค่อยมีหวัง สังขารใหญ่โตมโหฬารก็จริง แต่มีหวังระงับได้ มีพระพุทธเจ้านับล้านๆ องค์สำเร็จไปได้แล้ว เราก็มีหวังเดินตามทาง ออกจากสังขาร ออกจากทุกข์ได้

เป็นอันว่ารู้แล้วมันเป็นยังไง เรื่องของเรื่อง สังขารทุกข์ เมื่อมันทุกข์กันทุกคนอย่างนี้ มันก็ต้องหาหลักให้เป็นที่เข้าใจกันได้ **แล้วการปฏิบัติเพื่อพ้นสังขาร ก็พอปฏิบัติได้ ทาน ศีล ภาวนา** ทาน ศีล เราก็พอรู้อยู่บ้างแล้ว เพราะเรา...เรา พูดกันง่ายๆ **เราเป็นคนไทย อยู่ในที่แดดร่มที่เป็นพุทธ เป็นคนมีบุญ เกิดเป็นคนไทยเป็นคนมีบุญมีบุญอย่างมาก ได้ยินคำสอนสำคัญที่พระพุทธองค์ทรงค้นคว้าปฏิบัติมาไม่รู้จะกี่โกฏิปี ลำบาก ได้มาทรงแสดงโปรดสัตว์ให้พ้นสังขาร พ้นทุกข์ อย่าเสียโอกาสอันนี้!** เหมือนอย่างเราทำทุกวันนี้ถูกแล้ว อย่างน้อยในสวนทิพย์ปากเกร็ด มีการทำบุญทำทานไม่รู้จักหยุด ได้ยินเสียงสวดมนต์ทุกวัน ก็เป็นบุญอีกวันหนึ่งแล้ว และยังมีที่ทำบุญ ทำทาน ซึ่งหาได้ยากในโลก

...อยากรู้จักว่า "สังขาร" มันเป็นยังไง ก็อย่างที่ว่าแล้ว ไม่ต้องสำรวจ...ไปหาตำรา...[๓] ซึ่งมันยาก เอาตามองดูก็ได้ แหงนหน้ามองเบื้องบน เห็นดาว เต็มท้องฟ้า มองดูตามถนน เห็นมด เห็นหนอน เดินไปเดินมาให้คนเหยียบ .....ไม่รู้จักหนทางออกจากสังขาร

เริ่มต้นเราก็รู้เรื่องพวกนี้ เริ่มต้นก็พุทโธ จากนั้นก็ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ก็มาเอง แยกกันไม่ได้ ไม่มีการแยกกัน เมื่อเราปฏิบัติพุทโธได้ ก็ปฏิบัติ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง ได้ ได้บุญ ได้กันทุกวัน ย่อสังขาร ...ที่มัน...ให้ถึง[๔] จนถึงเวลาที่มันจะดับ ถึงตอนที่ท่านว่า "อวิชชาดับ สังขารดับ ทุกข์ดับ แจ่มแจ้งพระนิพพาน" หรือย่อลงมาหน่อยนึงก็ได้ **สติ นิพพาน** อันนี้ก็เป็นบุญแล้ว เป็นนึกข้อธรรมะสำคัญกว้างขวาง...ตั้งแต่ก้นนรกไปถึงยอดพรหมโลก อันนี้ ก็มีโอกาสได้ระลึกถึงธรรมะ เป็นบุญ นึกถึง "อวิชชา ปัจจะยา สังขารา สังขารา ปัจจะยา วิญญาณัง วิญญาณัง ปัจจะยา นามรูปัง" เท่านี้ ก็ได้บุญแล้ว

---

[๓] ไม่ต้องสำรวจ...ไปหาตำรา... ฟังไม่ชัด

[๔] ...ที่มัน...ให้ถึง... ฟังไม่ชัด

ทุกๆ คืนก่อนจะเข้าพักผ่อนนอนหลับ เอาหัวพาดมุ้ง ตั้งสัจจะอธิษฐาน จะนึกถึง “อวิชชา ปัจจะยา สังขารา” จะสวดธรรมท่องแต่ข้อนี้ จะนึกถึง “พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง” เป็นเวลา ๑ ชั่วโมง แล้วจึงจะนอน นี่แหละ ขออธิษฐานด้วยการสร้างบารมี หากทำอธิษฐาน ให้ได้ก็เป็นการสร้างบารมี นี้คือพุทธศาสนา ด้วยการ สร้างบารมี **พ้นอำนาจสังขารด้วยการสร้างบารมี** นึกแล้วทำให้ได้

ถ้ามันขี้เกียจเป็นนิสัยเสียแล้ว มันก็ยาก มันก็... มันจะง่วงนอนอยู่เรื่อยไป มันคอยจะหลับอยู่นั่นล่ะ ต้อง เอาสัจจะอธิษฐานมาช่วย เราตั้งใจจะภาวนา ๑ ชั่วโมง ก็ทำให้ได้ ไม่ได้ก็เอา ๔๕ นาที ๔๕ นาที ก็ยังไม่ได้อีก ครึ่งชั่วโมง ลองดู ตั้งใจเบิกตาเบิกใจ ท่องพุทโธครึ่ง ชั่วโมง นึกในใจ ทำให้ได้ จึงจะได้บุญ นึกถึงสังขารเป็น ของน่ากลัวเท่าไหร่ วัฏสงสารเวียนว่ายตายเกิด ตั้งแต่ ยอดพรหมโลกถึงก้นนรก เราต้องหนีให้ได้ ปราบให้พ้น เอาชนะสังขาร ก็ไม่ไหวอีกล่ะ ทีนี้เอา ๑๕ นาที ต้องทำให้ได้ ถ้าทำได้ก็เกิดกำลังใจ ภาวนาได้คืนหนึ่งแล้ว ทำสำเร็จแล้ว ความเพียร ศรัทธา อธิษฐานสร้างศรัทธา ปัญญา ความเพียร

ได้สำเร็จตั้งหลายอย่าง แล้วก็ทำเอาเฉพาะตน ไม่ได้มาก เอา ๑๕ นาที แล้วทำให้มันได้จริงๆ นะ ทำได้ทุกคืน ก็เป็นบุญมหาศาลน่ะ

คืนนี้ เราฟังเทศน์ใหญ่โตเท่ากับสังขารโลก ใหญ่โตตั้งแต่ยอดพรหมโลก ลึกลงไปจนถึงก้นนรกก็เรียกว่าพอสมควรแล้ว

ขอให้ญาติโยมทุกคนหาทางออกจากสังขาร มันทุกข์ มันยาก ด้วยกันทุกคนเถ๊อะ.

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อคืนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๕

๙

.....ได้ทำความดีไว้หลายอย่าง ซึ่งเป็นของหาได้ยาก เช่นเรื่องตาย..ตายจากมนุษย์ได้กลับมาเกิดเป็นคน มันก็แสนยากแล้ว ตามคำสอนของพระพุทธองค์ว่า คนที่ตายจากมนุษย์จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์นี่ มันมีน้อยมาก เปรียบเหมือนขี้ผงในเล็บกับแผ่นดินทั้งแผ่นดิน นี่เราก็ได้มีชีวิตรอดมา...สักปีหนึ่งแล้ว อย่างดี ไม่ได้ทำบาปทำอะไรมาก ทำบุญมาก็หลาย เรียกว่าเป็นผู้ไม่ประมาทดีแล้ว เพราะการที่จะได้เป็นอย่างเรานี่ มันเป็นการแสนยาก มีแต่คนเกิดในพุทธศาสนาเท่านั้นจะได้ยินคำสอน ซึ่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้นเป็นผู้รู้ การไม่ทำบาปทั้งหลาย การทำบุญให้ถึงพร้อม การทำจิตให้บริสุทธิ์ มีเฉพาะในพุทธศาสนา

พุทธศาสนา คือ ความจริง ความสุข ความดี ไม่ใช่รู้อะไรมามาก แต่ได้ทำความดีไว้จริงๆ ได้สำเร็จ ทำได้ทุกวัน เหมือนอยู่ทุกวันมันจะเข้ามุ้งนอนแล้ว นึกถึงคุณความดีที่เราจะต้องทำ แล้วตั้งสัจจะบารมี ทำให้แน่ทำให้ได้จริง ข้อนี้สำคัญที่สุด ไม่ใช่ว่ารู้มาก อาจจะไม่มาก แต่ทำได้จริง นี่สำคัญ

จริง ดี สุข มาก อย่างวันนี้หรือทุกวัน เวลาเข้านอนนึกถึงความดีที่เราจะต้องทำ หรือทำ..ทำมาแล้ว ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา มีแค่ไหน วันนี้เราจะทำอีก ทำให้ได้ ตั้งใจจะทำครึ่งชั่วโมง ไม่ถึง แม้ไม่สำเร็จ อย่างน้อยเอา ๑๕ นาทีก็ยังดี ให้นั่งภาวนาหรือนั่งสวดมนต์ ๑๕ นาที เอาให้สำเร็จวันหนึ่งๆ ก่อนจะนอน เมื่อเราเวลาทำ[๑] ความจริง ความดีความสุข เราเป็นพุทธ[๒]..ชาวพุทธที่ยืนได้แล้ว เมื่อเราทำได้เราก็มีกำลังใจ แสดงว่าเราเป็นผู้มีความสามารถ และก็ได้ทำความดีได้สำเร็จ เป็นบุญ เป็นความสุข ไม่เสียเวลาได้เกิดมาเป็นชาวพุทธ ได้พบพุทธศาสนา เพราะถ้าเราทำได้จริงทุกวันๆ เราก็มีความมั่นใจ รู้สึกว่าเราเป็นผู้ที่

---

[๑] ทำ... ฟังไม่ชัด

[๒] เราเป็นพุทธ... ฟังไม่ชัด

มีหลักธรรมอยู่ในตัว เราเป็นคนดี ไม่ใช่คนชั่ว ส่วนเรื่องการภาวนานั้น เราต้องอาศัยวาสนาที่เราได้สร้างมาและกำลังสร้างอยู่บัดนี้ ต้องอาศัยบุญวาสนาอยู่มากเหมือนกัน เพราะมันอาศัยความบังเอิญ ความบังเอิญของชีวิต

เหมือนอย่างเราที่มานั่งกันอยู่นี่ทุกคน เพราะได้พบความบังเอิญของชีวิต ซึ่งบังเอิญได้ยาก ที่บังเอิญได้มาได้พบกัน หรือรู้จักกัน ทำบุญร่วมกัน สิ่งบังเอิญที่ดูเล็กน้อยนี่ตัวสำคัญ เพราะมันเป็นของได้โดยยาก วัฏสงสารมันยาวยืด ในระหว่างเวียนว่ายตายเกิดนี่ จะมีวาสนาได้พบกันสักกี่หน ก็ไม่รู้ แล้วมนุษย์ก็มีความสำคัญมากทีเดียว เพราะมันไม่ใช่บุญ เป็นบาปแล้ว มันก็พากันเสียหายมากมาย ถ้าเป็นบุญ มันก็ตรงกันข้าม ได้ความสุขมากมาย อาจจะถึงพ้นเวียนว่ายตายเกิดก็ได้

เหมือนอย่างชีวิตของเรานี้ มันก็พบบุญหลายอย่างเหมือนกัน แต่ถึงดูไม่น่าเชื่อ คือความบังเอิญ ไม่เคยนึกถึงตัวเองพบความบังเอิญดีอย่างนี้ แต่ก่อนนี้ก็อยู่มาอย่างที่เขาอยู่กันน่ะ ในสมัยนั้นสงครามโลก โอกาสทำบุญสุนทานมันก็น้อยมาก ในสงครามโลก ที่ทำการทั้งหลายกระทรวง ทบวงการ ก็ปิด การที่จะได้มาอยู่พร้อมร่วม

การทำบุญร่วมกัน มีการบุญฉลอง มันก็น้อย แต่อาตมาพบความบังเอิญสั้นๆ นิดเดียวเท่านั้นถึงทำให้มานั่งอยู่นี่ให้น่าคิด คือว่าสงครามเกิดขึ้น ความยากจนเกิดขึ้น ทางรัฐบาลอนุญาตให้ข้าราชการเปิดร้านค้าได้เอง ก็พอดีภรรยาของข้าราชการด้วยกันที่ข้าราชการ คิดเปิดร้านขายของ..ของแห้งอยู่ข้างถนน ในตอนนั้นเรารับราชการอยู่จังหวัดหนองคาย ตอนเย็นเดินกลับจากทำงาน เราก็ผ่านร้านขายของของภรรยาคลังจังหวัด เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เรายังเป็นเด็กข้าราชการผู้น้อย แต่เขาศึกษาธรรมะมาก ลูกศิษย์พระภาวนาผู้ใหญ่สายท่านอาจารย์มั่น

เราก็ไปคุยกับเขาเรื่องธรรมะ ในระหว่างที่คุยกันนั้น เขาพูดขึ้นคำเดียว ทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลง คำนั้นคือว่า “คนดี” เขาว่า“อาจารย์ฉันเป็นคนดี” เท่านั้นน่ะ ก็สนใจ เพราะตามความเห็นของเรา ไม่มีพระที่ดี ก็เลยไปหาเขาบ่อยๆ สนทนากันบ่อยๆ ด้วยคำพูดเพียงเท่านี้ก็ได้คุยกันทุก.. เรียกว่าทุกเย็น เวลาเดินกลับบ้านไปคุยสนทนาธรรม ก็ได้ความรู้เพิ่มเติม ขอให้เขาพาไปรู้จักพระที่ดี แล้วท่านก็ดีจริงๆ ก็ทำให้ได้คบหากันบ่อยๆ ไปหาท่านทั้งกลางวันทั้งกลางคืนบ่อยๆ ก็มีความรู้ทางธรรมะเพิ่มขึ้น อันนี้

สำคัญมาก เพราะความดีมันหาได้ยาก จึงเริ่มเจอคนดีๆ ต่อๆ เรื่อยมาจนถึงกระทั่งทุกวันนี้ อาศัยการคบหา ได้พูด ได้คุย ได้พูด

สิ่งเหล่านี้มันเกิดขึ้นในระหว่างการเวียนว่ายตายเกิด ถึงจะยาวไม่รู้จักสิ้นสุด ได้พบกันเป็นครั้งเป็นคราว เหมือนอย่างวันนี้พวกเราได้พบกันอีกครั้งหนึ่ง ได้ทำบุญร่วมกันอีกครั้งหนึ่งในระหว่างการเดินทางอันยืดยาว เวียนว่ายตายเกิดอยู่ พอนึกขึ้นมาผลพอออกพอใจ อย่างน้อยเรื่องหนึ่งได้เกิดเป็นคนไทย หาได้ยาก อยู่ทุกคนที่จะมีบุญได้พบพระพุทธศาสนา ได้ศึกษาปฏิบัติในพุทธศาสนานั้นหาได้ยากมาก ส่วนใหญ่แล้วก็มีแต่ในเมืองไทย ก็**นึกในใจปรารถนา ถ้ายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ขอให้ได้เกิดเป็นคนไทย ได้พบพุทธศาสนา ได้ปฏิบัติพุทธศาสนา** นึกเอาเองอยู่อย่างนี้จึงจะเรียกว่าถูก ตั้งปรารถนาในใจจะทำบุญสุนทานต่อไป ด้วยอำนาจอันนี้ ในที่สุด ขอให้ได้เกิดชาติใด ก็เกิดเมืองพุทธ ได้ปฏิบัติพุทธศาสนาเทอญ

.....อันนี้ก็รู้แล้ว ได้บุญ ได้ความจริง ได้บุญ ได้ความสุข ได้ความสุขในพุทธศาสนาแล้ว เมื่อมานึกดูชีวิตของเรา

ที่ล่วงมาแล้วปีหนึ่งนี้ มีบุญพอสมควร...ก็ย่อมพอออก พอใจแล้ว ชีวิต[๓] ไม่ได้เสียเวลาเปล่า

เมื่อเราได้ทำบุญต่อไป ก็นึกในใจปรารถนาด้วยอำนาจบุญที่เราทำ ขอให้ได้สามสี่อย่างนี้ จริง คือพุทธ ดี คือพุทธ สุข คือพุทธ วาสนา คือพุทธ บุญที่เราทำแล้ว เราตั้งจิตคิดในใจ ด้วยอำนาจบุญที่ทำ ขอให้ได้อย่างนั้น อย่างนี้ที่เป็นบุญเถิด อันนี้เรียกว่าถูกต้อง เพราะฉะนั้น วันนี้เราทำบุญแล้วรักษาศีลต่อ มันก็เป็นอย่างนั้นเถอะ นึกในใจหวังปรารถนาด้วยอาศัยสัจจะความจริง อำนาจอาศัยปฏิบัติความจริง คือ ปฏิบัติบุญ ขอให้ได้เป็นคนดีไปเรื่อยๆ

เรานึกถึงปีนี้เราได้ทำอะไรบ้าง แล้วข้างหน้าปรารถนาอะไร ก็ดูให้มันแน่ ชีวิตก็มีความหมาย เหมือนดูข้างหน้ารู้ข้างทางรู้ อดีต ปัจจุบัน อนาคต มันรู้ชัดแจ่มแจ้งอยู่ในใจ ไม่มีลังเลสงสัย รู้จักภาวนา อย่างน้อยท่อง พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง ทุกวัน ทุกวัน เท่านี้ก็ใช้ได้ มีบุญติดตัวไปแล้ว ใครเขาจะถามภาวนาอะไร

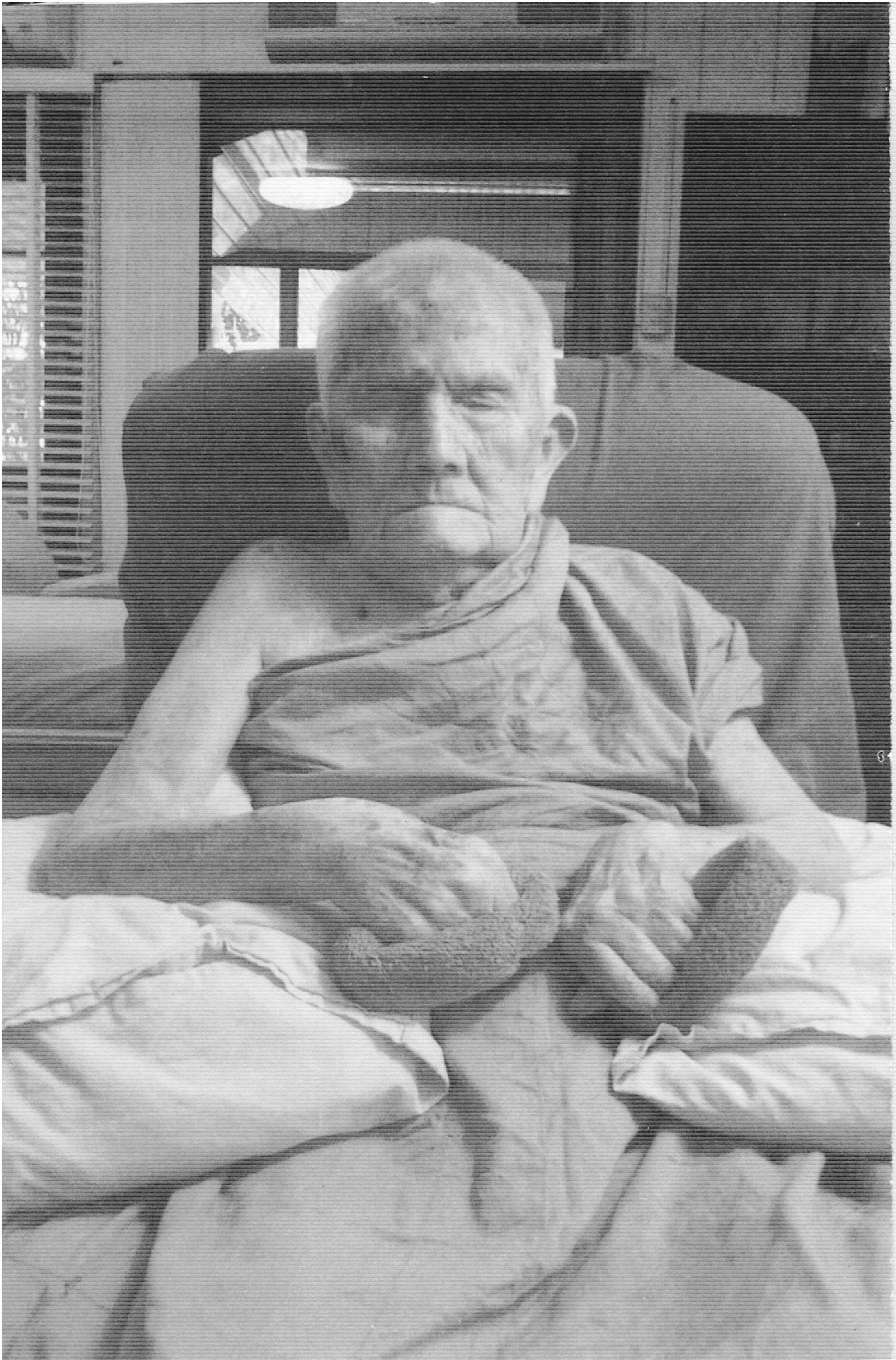
---

[๓] ชีวิต... ฟังไม่ชัด

ภาวนาถึงพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ นิพพานคุณ มันก็ไม่มีผิด พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาก็ต้องรับรองถูกต้องถึงไตรสรณคมน์ ภาวนาก็รู้จักการนึก พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง นี่เป็นการภาวนาที่ถูกต้องแล้ว ไม่ต้องรู้อะไรมาก รู้แค่นี้ ทำให้มันได้ เรียกว่า ภาวนาศรัทธา ในพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ น้อมนำมาถือเป็นไตรสรณคมน์

เอ้า เอาล่ะ

ขอให้เป็นสุข เจริญ ทุกท่าน มีแต่ความสุข ความเจริญ ไปเนิ่นนาน.....จงทุกประการเทอญ.

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปัณฑิโต
เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๖

๑๐

...ธรรมทั้งหลายมาจากเหตุ ที่มันเป็นอย่างนั้น มันต้องมีเหตุ หมายความว่า เราได้นั่งอยู่อย่างนี้ สบาย มันก็ต้องมีเหตุ ต้องเข้าใจ ที่ท่านผู้รู้บอกไว้ คือ พระพุทธเจ้า **เหตุนั้นคือ ทุน บุญกุศล เป็นเหตุให้ได้เกิดมาเป็นคน มนุษย์ก็คือผลบุญ** เหตุอันนี้ไม่ได้..ไม่ใช่ของได้ง่ายๆ น้อยคนนักหนาที่ได้พบ พูดถึงวัฏสงสารเวียนว่ายตายเกิด เราเจอกันอีก..นานเน นี่เราได้เกิดเป็นคนไทย พบพระพุทธศาสนา เพียงแค่นี้ก็บุญมากแล้ว เรายังไม่ประมาท ทำบุญต่อเพิ่มเติม ได้คุณงามความดีในชีวิตเพิ่มเติม นับว่าเป็นโชคดีอย่างพิเศษ เมื่อรู้ได้อย่างนี้ เราเป็นผู้ไม่ประมาท ทำความดีต่อไป ทำบุญ มันก็ไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้ว

ความจริง ความดี ความสุข บุญ ซึ่งเรามีเครื่องพร้อมที่จะทำได้ ได้เดินทาง ได้ตามหัวใจพุทธศาสนา **สพฺพปาปสฺส อกรณํ** อันนี้สำคัญมาก การได้ทำบุญทั้งหลายไม่ว่าอะไร **กุสลสฺสูปสมฺปทา** ทำบุญให้ถึงพร้อม แม้ว่าเล็กน้อย ทุกวัน อย่างที่เราได้นั่งกันอยู่อย่างนี้ ทำรักษาศีล ทำบุญ ภาวนา นึกถึง พุทโธ ธัมโม สังโฆ ไว้ ก็เป็นบุญอยู่แล้ว

กิเลสเครื่องกันไม่ให้ทำบุญมันก็มีอยู่มาก เราก็พอรู้ตัวไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเกียจคร้านในการทำคุณงามความดี เหมือนอย่างทุกวัน ถึงเวลาเย็นมากแล้ว เราก็เข้ามุ้งนอน นึกว่าจะได้นั่งปฏิบัติธรรม ก็กลายเป็นนอนเสีย ถ้าเรานึกถึงความเพียร ว่าเรามีที่เราต้องทำให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง เราก็ตั้งใจที่จะทำความดีประจำวัน นั่งภาวนาเลย นึกว่าเราจะนั่งภาวนาเดี๋ยวนี้ล่ะ เอาสักเท่าไรดี นึกทำมากๆ ตั้งแต่ชั่วโมงนึง ไม่ไหว ก็เอาครึ่งชั่วโมง ลดลงมา ลดลงมา เอาเพียง ๑๕ นาทีก็เอาล่ะ ทำให้ได้ ก็เรียกว่ามีบุญ เป็นคนจริง มีบุญวาสนา ถึงทำได้เฉพาะวันนี้ มันก็ได้ชนะประจำวันนี้ ได้สร้างบารมีเฉพาะวันนี้สำเร็จไปได้ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทแล้ว

ก็ฝึกทบทวนความคิดประจำวัน คือตรวจตราดูว่าวันนี้เราได้ทำอะไรที่เป็นบุญบ้าง ทำที่เป็นสัจธรรมบ้าง ตรวจตราดูมันก็มี ก็รู้สึกพอใจ มีกำลังใจ ว่าเราได้**ทำบุญ**แล้ววันนี้ ไม่ได้อยู่เปล่า เป็นผู้ไม่ประมาท ทำได้ทุกวันๆ ก็ดี **ทำได้จนถึงวันตาย ก็เรียกว่าเป็นผู้ไม่ประมาท** สบายใจ ตั้งสติไว้ นึกถึงบุญวาสนาพร้อม นี่ล่ะ เมื่อเราทำบุญ เราก็นึกถึงวาสนา นี่แหละมันเรียกว่า บุญวาสนา ทีนี้[๑] จะภาวนาเลย ได้หรือไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับวาสนา

เรื่องทำบุญ เราตั้งจิตปรารถนาจะทำให้ได้สำเร็จ เป็นตัวสร้างวาสนา ต่อจากนั้น ได้เกิดเป็นมนุษย์ก็ได้ มีโอกาสที่จะทำดี มนุษย์มีโอกาสได้ทำบุญวาสนาได้ ได้บุญตามตั้งใจ หากปรารถนาก็ภาวนาได้ตามตั้งใจ นึกว่าพอใจมากที่วันหนึ่งได้ทำบุญ ตายแล้ว ไม่เสียเวลาเปล่า มีคุณงามความดีติดตัว อย่างน้อยรู้จักธรรม **พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง**

เวลานอน ก็เอาหัวลอดมุ้ง ก็คิดว่าเราจะสร้างวาสนาให้ได้ จะนั่งภาวนานานเท่านั้นเท่านี้ ตั้งใจคิดไว้ แล้ว

---

[๑] ทีนี้... ฟังไม่ชัด

ทำให้ได้ เป็นการสร้างบารมี ความเพียร ทำอยู่ทุกวันๆ ก็ยิ่งดี อันนี้ล่ะเป็นเหตุให้ภาวนาได้สำเร็จ

เพียงได้นึกถึง **พุทโธ ธัมโม สังโฆ นิพพานัง ปรมัง สุขัง** ทุกวัน แค่นี้ก็เป็นบุญ การสร้างวาสนา แล้วการภาวนานั้นก็..มันก็ดูยิ่งง่ายขึ้น ภาวนาพุทโธ นี่สำคัญมาก **ตั้งใจให้อยู่ในพุทโธให้ได้** ถึงรู้...ถึงแม้ว่ากำลังนั่งอยู่ มันจะมีกิเลสความมืดมัวมาคอยเป็นอุปสรรคอยู่ก็ตาม ใจเรา ขอให้นึกถึง พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นใช้ได้

เราก็มีบุญ..บุญเป็นสมบัติ ต้องการจะทำความดีอะไร ก็มีสมบัติ คือบุญ การภาวนาเป็นบุญ เป็นสมบัติ เมื่อมี...สมบัติแล้วเราจะทำบุญอะไรก็ได้ นึกจะแผ่เมตตา แค่นี้ก็ทำได้ สมมติว่า เรานึกว่าเราไม่ได้ทำบุญอะไรเลยในวันนี้ นึกถึงว่า เราได้นึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ แล้ว ก็รู้สึกมีกำลังใจ ภาวนาได้ เรียกว่า เป็นผู้ไม่ประมาท วันนี้สำเร็จไปได้ขั้นหนึ่ง แล้วก็ทำให้ได้ทุกวัน

เรารู้ว่า ความไม่ประมาทที่เรารู้คืออะไร แล้วเราต้องทำความไม่ประมาท ก็ไม่เสียทีที่เกิดมาได้พบพระพุทธศาสนา เป็นผู้ไม่ประมาท ว่าสำคัญอย่างไร ก็ให้พึงระลึกรู้ว่า คำว่า “พุทโธ” ในการภาวนาสำคัญมาก

มันจะมีอุปสรรคเรื่องอะไรก็ตาม **เราตั้งใจให้มั่นในคำว่า "พุทโธ" ไม่ยอมเปลี่ยน** เท่านี้ก็แก้ไขได้

ปีเก่าก็ได้ออกไปแล้ว ปีใหม่ เราก็มี กำลังเกิด ปีใหม่อยู่เดี๋ยวนี้ หัดตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท..... ใจคอมีกำลัง

โชคดี วาสนาดี เป็นของหาได้ยาก .....ความจริง..จริง สุข เป็นพุทธ จริง ดี เป็นสุข ไม่ใช่ของหาง่าย มันต้องความบังเอิญจริงๆ อันนี้ของหายาก

เมื่อนึกถอยหลังไปตอนเราเริ่มปฏิบัติธรรม ได้เริ่มศึกษาพุทธศาสนา บางทีมันดูเป็นเรื่องนิดเดียว คือบังเอิญนิดเดียว บังเอิญได้มาพบกัน อย่างเราที่ได้มาปฏิบัติธรรมอยู่นี่ อาศัยความบังเอิญนิดเดียวที่หาได้ยากเกิดความสงบ เราได้เกิด..ได้เกิดในสมัยสงครามโลก การงานอะไรก็ไม่มีมาก ความยากจนก็มีมาก รัฐบาลสมัยจอมพิบูลสงครามได้อนุญาตให้ข้าราชการค้าขายได้ ก็บังเอิญภรรยาคลังจังหวัด เขากับภรรยาอายุมากแล้ว คิดเปิดร้านขายเครื่องแห้งที่ข้างริมถนนเหมือนกับคนทั่วไป ถึงเวลาเลิกงานเราก็เดินกลับบ้าน ก็ผ่านร้านเขา ผ่านคุยธรรมะ ก็คุยกันไปกันมา เขาเลยพูดขึ้นคำหนึ่ง "ฉัน..ฉันมีอาจารย์ดี" คำนี้เองที่ทำให้ชีวิตเราเปลี่ยนไป

เพราะเราตั้งนานเนไม่เชื่อว่ามีพระดี จึงไม่คบหาใคร หาอาจารย์ชื่อว่าดี[๒] ก็ได้พบท่านอาจารย์กู่ ท่านอาจารย์กู่ ธมฺมทินฺโน เขาก็ได้พาไป..ไปพบเจอคนที่รู้สมกับที่ว่า ก็ได้พาไปกราบนมัสการ ได้ไปเยี่ยม คนเขาก็แสนดีจริง ตั้งแต่นั้นก็ไปมาหาสู่ตลอดกลางวันกลางคืน ไปศึกษาพุทธศาสนา .....

ในที่สุด เมื่อมีบุญวาสนาเกิดขึ้น ก็ได้บวชอย่างไม่นึกไม่ฝัน เหมือนอย่างเราพบกันที่นี้ ได้ทำบุญ ธรรมะดึงมา พวกโยมก็เหมือนกัน คิดถอยหลังไปแล้ว เอาเวลาที่เกิดความบังเอิญที่เป็นบุญ เราได้ทำบุญมา..ต่อมา การเป็นผู้ร่ำรวยด้วยบุญ หาได้ยาก

และนี้ก็จวนจะถึงปีหน้าแล้ว ขอให้พวกโยมทุกคนได้บุญเยอะๆ เถ๊อะ

สวัสดีปีใหม่.

อายุ วณฺโณ สุขํ พลํ.

---

[๒] ชื่อว่าดี... ฟังไม่ชัด

บทสวดชัยน้อย (นะโมเม) ๑๑

นะโม เม พุทธะ เตชัสสา
ระตะนะตะยะ ธัมมิกา
เตชะ ประสิทธิ ปะสีเทวา
นารา ยะปะระเม สุรา
สิทธิ พรัหมา จะ อินทา จะ
จะตุโลกา คัมภี รักขะกา
สะมุทา ภูตุง คังคา จะ
สะพรัหมา ชัยยะ ประสิทธิ ภะวันตุ เต
ชัยยะ ชัยยะ ธ รณิ ธ รณี
อุทะธิ อุทะธี นะทิ นะที
ชัยยะ ชัยยะ คะคน ละตน ละนิสัย
นิรัยสัย เสนนะ เมรุราช ชะพล นระชี
ชัยยะ ชัยยะ คัมภิ ระ โสมภี
นาเคน ทะนาคี ปิศาจ จะ ภูตะกาลี

ชัยยะ ชัยยะ ทุนนิมิต ตะ โรคี
ชัยยะ ชัยยะ สิงคีสุทา ทา นะมุขะชา
ชัยยะ ชัยยะ วะรุณ ณะมุขะ ศาสตรา
ชัยยะ ชัยยะ จัมปา ทินาคะ กุละคัณโฐ
ชัยยะ ชัยยะ คัชชะคน นะตุรง
สุกะระภุ ชง สีหะ เพียคฑะ ทีปา
ชัยยะ ชัยยะ วะรุณ ณะมุขะ ยาตรา
ชิตะ ชิตะ เสน นารี ปุนะสุทธิ นระดี
ชัยยะ ชัยยะ สุขา สุขา ชีวี
ชัยยะ ชัยยะ ธระณี ตะเล สะทา สุชัยยา
ชัยยะ ชัยยะ ธระณี สานติน สะทา
ชัยยะ ชัยยะ มังกะราช รัญญา ภะวัคเค
ชัยยะ ชัยยะ วะรุณ ณะยักเข
ชัยยะ ชัยยะ รักขะเส สุระภุ ชะเตชา
ชัยยะ ชัยยะ พรัหมเมณ ทะคะณา
ชัยยะ ชัยยะ ราชา ธิราช สาชชัย
ชัยยะ ชัยยะ ปะฐะวิง สัพ พัง
ชัยยะ ชัยยะ อะระหันตา ปัจเจกะพุทธะสา วัง
ชัยยะ ชัยยะ มะเห สุโร หะโร หะริน เทวา
ชัยยะ ชัยยะ พรัหมา สุรักโข

ชัยยะ ชัยยะ นาโค วิรุฬ หะโก
วิรู ปักโข จัน ทิมา ระวิ

อินโท จะ เวนะ เตยโย จะ
กุเว โร วะรุโณ ปิ จะ
อัคคิ วาโย จะ ปา ชุณโห
กุมาโร ธะตะรัฏฏะโก
อัฏฐา ระสะ มะหา เทวา
สิทธิตา ปะสะอา ทะโย
อิสิ โน สาวะกา สัพพา
ชัยยะ ราโม ภะวันตุ เต
ชัยยะ ธัมโม จะ สังโฆ จะ
ทะสะปาโล จะ ชัยยะ กัง
เอเต นะ ชัยยะ เต เชนะ
ชัยยะ โสตถี ภะวันตุ เต
เอเต นะ พุทธะ เต เชนะ
โหตุ เต ชัยยะมัง คะลัง

ชัยโย ปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง
มารัสสะ จะปา ปิมะโต ปะรา ชะโย
อุคโฆ สะยัม โพธิ มัณเฑ ปะโม ทิตา
ชัยยะตะทา พรัหมะคะนา มะเห สิโน

ชัยโย ปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง
มารัสสะ จะปา ปิมะโต ปะรา ชะโย
อุคโฆ สะยัม โพธิ มัณเฑ ปะโม ทิตา
ชัยยะตะทา อินทะคะณา มะเห สิโน

ชัยโย ปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง
มารัสสะ จะปา ปิมะโต ปะรา ชะโย
อุคโฆ สะยัม โพธิ มัณเฑ ปะโม ทิตา
ชัยยะตะทา เทวะคะณา มะเห สิโน

ชัยโย ปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง
มารัสสะ จะปา ปิมะโต ปะรา ชะโย
อุคโฆ สะยัม โพธิ มัณเฑ ปะโม ทิตา
ชัยยะตะทา สุปัณณะคะณา มะเห สิโน

ชัยโย ปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง
มารัสสะ จะปา ปิมะโต ปะรา ชะโย
อุคโฆ สะยัม โพธิ มัณเฑ ปะโม ทิตา
ชัยยะตะทา นาคะคะณา มะเห สิโน

ชัยโย ปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง
มารัสสะ จะปา ปิมะโต ปะรา ชะโย
อุคโฆ สะยัม โพธิ มัณเฑ ปะโม ทิตา
ชัยยะตะทา สะพรัหมะคะณา มะเห สิโน

ชะยันโต โพธิยา มูเล
สักะยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ
ชะยัสสุ ชะยะมัง คะเล
อะปะรา ชิตะปัลลังเก
สีเส ปะฐะวิโปก ขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง
อัคคัปปัตโต ปะโม ทะติ
สุนักขัตตัง สุมัง คะลัง
สุปะภาตัง สุหุฏ ฐิตัง
สุขะโน สุมุหุตโต จะ
สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง
วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะณิธิ เต ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัตวานะ
ละภัณตัตเถ ปะทักขิเณ

เต อัตถะลัทธา สุขิตา
วิรุฬหา พุทธะสา สะเน
อะโรคา สุขิตา โหถะ
สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ
สุณันตุ โภนโต เยเทวา
อัสมิง ฐาเน อะธิคะตา
ฑีฆายุกา สะทา โหนตุ
สุขิตา โหนตุ สัพพะทา
รักขันตุ สัพพะสัต ตานัง
รักขันตุ ชินะสา สะนัง
ยา กาจิ ปัตถะนา เตสัง
สัพเพ ปูเรนตุ มะโนระถา
ยุตตะกาเล ปะวัสสันตุ
วัสสัง วัสสา วะราหะกา
โรคา จุปัททะวา เตสัง
นิวาเรนตุ จะ สัพพะทา
กายะสุขัง จิตตะสุขัง
อะระหันตุ ยะถาระหัง.
อิติ จุลละชัยยะสิทธิมังคะลัง สะมันตังฯ

ความหมายของ
บทสวดชัยน้อย (นะโมเม)

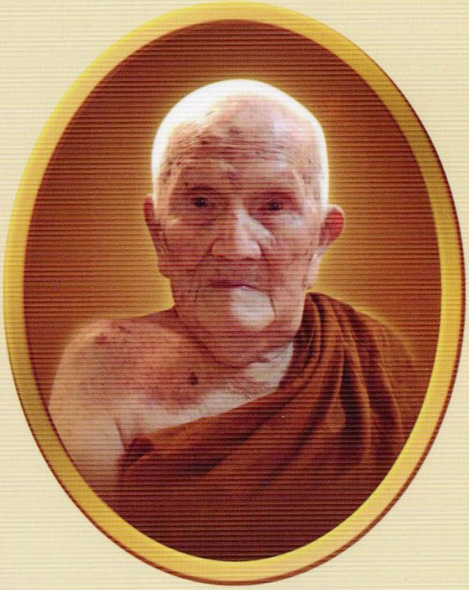
บทสวดพรรณนาชัยชนะของพระพุทธเจ้า เหนือหมู่มารทั้งปวง ทั้งล่วงพ้นอำนาจท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ และเป็นชัยชนะเหนือเทวดาทุกๆ ชั้น ทั้งเป็นชัยชนะอมนุษย์ ยักษ์ภูติผีปีศาจ อาวุธทั้งหลายก็ทำอันตรายไม่ได้ ทั้งชัยชนะพญานาคราช ทั้งพระจันทร์ พระอาทิตย์ พระอินทร์พระพรหม ทั้งลม และไฟ ก็ทำอันตรายไม่ได้

ขอเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ ๑๘ พระองค์ จงมารักษาทั้งพระฤาษี พระสาวก พระธรรม พระสงฆ์ จงมาอวยชัยขอความสวัสดีมีชัยจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระรัตนตรัยในครั้งนั้น มารผู้ชั่วช้าได้พ่ายแพ้ต่อพระรัศมีของพระพุทธเจ้าครั้นแล้วพระองค์ก็ทรงตรัสรู้เองโดยชอบ

พระพรหม พระอินทร์ เทวดาทั้งหลาย ผู้มีเดชานุภาพมากทั้งหมู่พญานาค หมู่พญาครุฑ ผู้มีศักดายิ่งใหญ่ต่างชื่นชมชอบใจในชัยชนะของพระพุทธเจ้า ต่อหมู่มาร ณ โพธิบัลลังก์

จึงเป็นชัยชนะที่เป็นอุดมมงคล ทั้งเป็นฤกษ์ดียามดี และขณะดีที่ได้ประกาศพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอความสวัสดีมีชัย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งคุณพระรัตนตรัย

ขอให้ท่านจงได้รับประโยชน์และความสุข ทั้งเจริญรุ่งเรืองในพระพุทธศาสนา ขอให้มีอายุยืนยาว ปรารถนาสิ่งหนึ่งประการใด ขอให้ได้ดังใจประสงค์ และปราศจากโรคภัยทั้งหลายทั้งปวง ทั้งห่างไกลความทุกข์ ขอให้ประสบสุขทั้งกายและใจ เราทั้งหลาย จงสวดพระปริตรนั้นเทอญ.

ภาวนาพุทโธ นี่สำคัญมาก

ตั้งใจให้อยู่ในพุทโธให้ได้

ถึงแม้ว่ากำลังนั่งอยู่ มันจะมีกิเลสความมืดมัว

มาคอยเป็นอุปสรรคอยู่ก็ตาม

ใจเราขอให้นึกถึง

พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นใช้ได้

ที่พักสงฆ์สวนทิพย์ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี